KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 27.02.1997
KOM(97) 23 endelig udg.

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN
TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

OM GENNEMFØRELSE AF DIREKTIVERNE

75/439/EØF, 75/442/EØF, 78/319/EØF og 86/278/EØF

OM AFFALDSPOLITIK

FORORD

Medlemsstaternes forpligtelse til regelmæssigt at fremsende rapporter til Kommissionen om gennemførelsen af fællesskabslovgivning om håndtering af affald gør det muligt at få et nøjagtigt billede af situationen på området, som skal sikre politikkens fortsatte gennemførelse. De praktiske erfaringer og resultaterne af dette værktøj har imidlertid vist sig at være præget af nogen usikkerhed.

Tilvejebringelsen af rapporterne skulle danne grundlag for en vurdering af status for gennemførelsen af fællesskabslovgivning inden for hele Fællesskabet, sikre en høj grad af gennemsigtighed og give offentligheden mulighed for at få oplysninger om affaldsområdet. Effektiv håndtering af affald, som også gør det muligt at sikre det indre markeds funktion, kræver imidlertid omfattende overvågning, og denne målsætning er ikke nået. Siden 1975 er der udsendt én beretning, som giver et nøjagtigt billede af fire direktiver om affald (SEK/89/1455 endelig udg.). Beretningen byggede på oplysninger fra syv medlemsstater.

For at afhjælpe denne mangel ved bestemmelserne om indberetningspligt, både med hensyn til hyppighed og indhold, vedtog Rådet i 1991 direktiv 91/692/EØF om standardisering og rationalisering af rapporterne om gennemførelse af en række miljødirektiver. Rapporter om affald skal indsendes hvert tredje år på grundlag af et spørgeskema udarbejdet af Kommissionen. De første samlerapporter på affaldsområdet for årene 1995-97 skal offentliggøres af Kommissionen i midten af 1999.

Det er hensigten med denne meddelelse at oplyse Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af en række rådsdirektiver i årene 1989-1994: direktiv 75/439/EØF[1] om bortskaffelse af olieaffald; direktiv 75/442/EØF[2] om affald; direktiv 86/278/EØF[3] om beskyttelse af miljøet, navnlig jorden, i forbindelse med anvendelse i landbruget af slam fra rensningsanlæg, og direktiv 78/319/EØF[4] om giftigt og farligt affald. Denne beretning søger således at undgå enhver overlapning med den rapport, der skal udarbejdes i medfør af direktiv 91/692/EØF.

Østrig, Sverige og Finland er ikke omfattet af beretningen, eftersom de først tiltrådte Den Europæiske Union i januar 1995.

---

[1]EFT L 194, 25.7.75, s. 23.

[2]EFT L 194, 25.7.75, s. 39

[3]EFT L 181, 4.7.86, s. 6.

[4]EFT L 84, 31.3.78, s. 43.

RÅDETS DIREKTIV 75/442/EØF OM AFFALD, SOM ÆNDRET VED DIREKTIV 91/156/EØF

1. Indledning

Direktiv 75/442/EØF er et rammedirektiv vedrørende Fællesskabets politik for affaldshåndtering. Direktivet trådte i kraft i 1977, og blev i 1991 ændret med henblik på de nye vilkår og integrering af de vejledende principper for fællesskabets strategi for affaldshåndtering, som var fastlagt i 1989, dvs. forebyggelse, nyttiggørelse og endelig bortskaffelse.

Direktivet indeholder en række vigtige elementer, som danner grundlag for Fællesskabets politik vedrørende affaldshåndtering, især:

- definition af affald,
- fastlæggelse af fælles terminologi især vedrørende nyttiggørelse og endelig bortskaffelse, samt forskellige affaldskategorier, som fremgår af listen i Kommissionens beslutning 94/3/EF,
- fastlæggelse af en prioritering, der skal følges i politikken for affaldsforvaltning, hvor forebyggelse kommer først, dernæst fremme af nyttiggørelse, og til slut forsvarlig bortskaffelse,
- overholdelse af principperne om anvendelse af nærmeste egnede anlæg i affaldshåndteringen og Fællesskabets evne til selv at kunne bortskaffe sit affald, som skal gælde for affald til endelig bortskaffelse, samt opbygning af et integreret og hensigtsmæssigt net af bortskaffelsesanlæg,
- medlemsstaternes forpligtelse til at udarbejde planer for affaldshåndteringen, og tilvejebringelse af de værktøjer, som er nødvendige for at gennemføre denne politik,
- tilvejebringelse af en procedure for godkendelse af anlæg, som arbejder med bortskaffelse eller nyttiggørelse af affald, og et system for registrering og regelmæssig kontrol med sådanne aktiviteter.

Af artikel 16 i direktivet fremgår, at medlemsstaterne hvert tredje år skal sende Kommissionen en rapport om de foranstaltninger, de har gennemført for at gennemføre direktivets bestemmelser. Kommissionen skal offentliggøre en sammenfattende beretning.

Trods denne forpligtelse og trods gentagne påmindelser fra Kommissionen er det kun ni af de 12 medlemsstater - Belgien, Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrig, Luxembourg, Nederlandene, Portugal og UK - der har indsendt deres rapporter. Dette sammen med ændringen af direktiv 75/442/EØF, som er gennemført med direktiv 91/156/EØF, som ikke er omsat i national lovgivning i alle medlemsstater, bevirker, at denne beretning ikke ganske opfylder kravet om ensartethed og fyldestgørende oplysninger.

2. ANVENDELSE AF DIREKTIVETS BESTEMMELSER

2.1 Definitionen af "affald" og Det Europæiske Affaldskatalog (artikel 1a)

I direktivet defineres "affald" som ethvert stof eller enhver genstand, som henhører under en af kategorierne i bilag I, og som indehaveren skiller sig af med eller agter eller er forpligtet til at skille sig af med. Til gennemførelse af artikel 1a), andet led, har Kommissionen vedtaget beslutning 94/3/EF, Det Europæiske Affaldskatalog. Denne definition og listen, som er kompletteret af definitionen og listen over farlige stoffer, tjener det dobbelte formål at beskytte miljøet og tilvejebringe et velfungerende indre marked.

Trods disse foranstaltninger må Kommissionen konstatere, at der er stor forskel på den terminologi, der anvendes i medlemsstaterne. Med hensyn til klassificeringen af affald varierer den betydeligt fra land til land, hvad angår såvel nomenklatur som indhold. I øjeblikket har ingen af de 12 medlemsstater, denne beretning omhandler, indføjet Affaldskataloget i deres nationale lovgivning. I nogle medlemsstater henvises der til kataloget i lovgivning om gennemførelse af direktivet - det er tilfældet i den nyligt gennemførte irske lovgivning; men Affaldskataloget er endnu ikke blevet offentliggjort i Irland. Hvis medlemsstaterne er af den opfattelse, at listerne ikke afspejler deres opfattelse af begrebet "affald" fuldstændigt eller korrekt, kan de på nuværende tidspunkt bevare eller vedtage strengere nationale bestemmelser. Sådanne foranstaltninger skal dog meddeles til Kommissionen.

I **Belgien** er elementerne i Fællesskabets definition af affald indføjet i lovgivning for Flandern og Bruxelles, men Affaldskataloget er ikke nævnt. Lovgivningen for den wallonske region definerer ikke begrebet affald, men henviser blot til en liste, som ikke omsætter Affaldskataloget i nationale bestemmelser.

I den **danske** lovgivning omtales teksten i direktiv 91/156/EØF direkte, men der henvises til en liste over affaldskategorier, der ikke indføjer Affaldskataloget i dansk lovgivning.

Den **tyske** lovgivning omtaler ligeledes Fællesskabets definition, men henviser ikke til Affaldskataloget. Desuden skelnes der mellem "affald til nyttiggørelse" og "affald til bortskaffelse", hvilket ikke svarer til direktivet.

Efter **spansk** lovgivning er affald ethvert stof eller ganstand, som indehaveren skiller sig af med eller agter at skille sig af med i kraft af gældende bestemmelser. Denne definition svarer til definitionen i direktiv 75/442/EØF, inden direktivet blev ændret, og tager således ikke hensyn til de nye elementer i direktiv 91/156/EØF. Desuden omtales Affaldskataloget slet ikke.

Situationen i **Grækenland** og **Portugal** er den samme som i Spanien.

Efter **fransk** lov er affald alle reststoffer fra produktion, omdannelse eller anvendelse, ethvert stof, materiale, produkt eller i almindelighed alt løsøre, som indehaveren agter at kassere. Affaldskataloget er ikke indført i fransk lov.

Den **irske** lovgivning gengiver Fællesskabets definition af affald, men føjer dog til direktivets formulering en antagelse, som ikke indgår i den fælles definition, nemlig at stoffer eller genstande, der behandles som affald, antages at være affald, med mindre andet bevises. De irske bestemmelser nævner udtrykkeligt Affaldskataloget, som dog ikke er offentliggjort i Irland.

Lovgivningen i **Italien** definerer affald som ethvert stof eller restmateriale fra produktion eller forbrug, som kan genanvendes. Dernæst undtages fra definitionen og således fra direktivets anvendelsesområde de materialer og stoffer, som har kommercielle egenskaber, der er officielt godkendt af varebørserne, tariffer eller handelskamrenes særlige lister.

I lovgivning i **Luxembourg** defineres affald som ethvert stof eller enhver genstand, som fremgår af de kategorier, der er anført i loven, og mere generelt alt rørligt gods, som er kasseret, eller som indehaveren agter at kassere eller er forpligtet til at skille sig af med. Som affald regnes endvidere produkter og stoffer, som skal nyttiggøres, således at disse produkter eller stoffer, samt sekundære råstoffer eller energi, som dannes ved nyttiggørelsesprocessen, genindtræder i det økonomiske kredsløb. Loven definerer ligeledes forskellige affaldstyper (husholdningsaffald, storskrald, lignende affald, problemaffald, inert affald, farligt affald, industriaffald, sygehusaffald, organisk affald og stabiliseret affald).

Elementer fra den fælles definition af affald er indarbejdet i lovgivningen i **Nederlandene** og i **UK** (med undtagelse af Nordirland, hvor direktiv 91/156/EØF endnu ikke er gennemført). Der henvises imidlertid ikke til Affaldskataloget.

2.2 Prioriteringen af affaldshåndteringen og dens gennemførelse (artikel 3 og 4)

Som det fremgik af den fælles strategi fra 1989 om forvaltning af affald (SEK/89/934 endelig udg.) og genkaldt i revisionen af samme strategi (KOM(96) 399 endelig udg.) og i lyset af bestemmelserne i direktivets artikel 3 og 4, sigter den fælles politik for affaldshåndtering for det første mod at forhindre affaldsproduktionen og nedbringe affaldets skadevirkninger. For det andet mod at nyttiggøre affaldet, og for det tredje sikre dets endelige bortskaffelse. Medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger og underrette Kommissionen om de aktioner, de gennemfører for at fremme denne prioritering og sikre, at de metoder, de anvender, ikke er til skade for menneskers sundhed eller for miljøet.

I **Belgien** er i 1991 indført en forordning for Bruxelles, hvori disse bestemmelser gennemføres. Det skal dog bemærkes, at forordningens definition af bortskaffelse både omfatter indsamling, transport og behandling af affald, uanset muligheden for energigenvinding, genindvinding, genanvendelse, direkte genbrug eller enhver anden nyttiggørelse af affald. I Flandern er bestemmelserne gennemført via et dekret fra 1981 med senere ændringer. Heri forbydes det at kassere eller bortskaffe affald i modstrid med lovens bestemmelser, og der pålægges personer, der forvalter eller bortskaffer affald, så vidt muligt at begrænse risici for menneskers sundhed og for miljøet. I den wallonske region gælder et dekret fra 1985 med senere ændringer, som sigter mod forebyggelse af affald, fremme af genindvinding og genvinding af energi og materialer, og tilrettelæggelse af affaldsbortskaffelsen. Dekretet omsætter ikke direktivets artikel 3, idet det ikke anfører nøjagtige metoder og midler til at nå de fastsatte målsætninger. Dekretet omtaler heller ikke klart tilstedeværelsen af en prioritering.

I **Danmark** findes principperne for den prioritering, Fællesskabet har vedtaget, ikke i lovgivning til gennemførelse af affaldsdirektivet, men i mere generel lovgivning om beskyttelse af miljøet. Der er vedtaget nationale planer for renere teknologi og nyttiggørelse af affald, med henblik på at gennemføre bestemmelserne i direktivets artikel 3.

I **Tyskland** har prioriteringsrækkefølgen været kendt siden 1986. Ifølge tysk lovgivning skal affald først og fremmest forebygges. Loven fra 1994, som træder i kraft i slutningen af 1996, fastlægger som middel til at forhindre produktion af affald begrebet kredsløb (Kreislaufführung), hvor affald holdes i lukkede stofkredsløb i virksomhederne, samt produktdesign og forbrugeradfærd med henblik på at fremme produkter, der giver anledning til mindre affald. Den tyske lovgivning bestemmer iøvrigt, at når valget står mellem genanvendelse og energiudnyttelse, skal den mindst miljøskadelige metode foretrækkes.

Målsætningen i direktivets artikel 3 er gengivet i **fransk** lovgivning, hvoraf fremgår, at forebyggelse eller nedbringelse af affaldsproduktionen og af affaldets skadevirkninger især skal ske i forbindelse med fremstilling og distribution af produkter. Loven fastsætter bestemmelser om produktion og distribution af produkter, der giver anledning til affald, samt bestemmelser om genvinding. Loven regulerer de måder, hvorpå visse materialer, genstande eller energiformer kan anvendes, for at fremme genvinding. Gennemførelsen af bestemmelserne afhænger af vedtagelsen af en række dekreter i Statsrådet. Den nationale miljø- og energistyrelse har til opgave at fremme aktioner til nedbringelse af produktionen af affald, og er ansvarlig for forsvarlig bortskaffelsen, genvinding og nyttiggørelse af affald. Princippet om miljøforsvarlig affaldsbortskaffelse, som nævnt i direktivets artikel 4, er ligeledes omsat i fransk lov. Således skal enhver person, som frembringer eller opbevarer affald, som vil kunne fremkalde skadelige virkninger for jord, flora og fauna, på naturområder eller landskaber, forurene luft eller vand. fremkalde støj og lugt og i almindelighed indvirke på menneskers sundhed og på miljøet, sikre eller foranstalte sikring af, at affaldet bortskaffes på en sådan måde, at disse virkninger undgås.

Med hensyn til forbud mod vilkårligt at efterlade, bortkaste eller bortskaffe affald, regulerer loven de tilfælde, hvor affald kasseres, deponeres eller behandles i modstrid med lovens bestemmelser, og bemyndiger politiet eller dennes bemyndigede til at fjerne affaldet på den ansvarliges regning.

I **Luxembourg** er indført en bestemmelser, der omsætter direktivets bestemmelser i national lovgivning.

I **Nederlandene** gengiver miljøbeskyttelseslovens (Wet milieubeheer) kapital om affald Fællesskabets prioritering af affaldshåndteringen. Der kan indgås frivillige aftaler mellem industrien og de kompetente myndigheder om fremme af forebyggelse og nyttiggørelse af affald.

Prioriteringen af affaldshåndteringen er i UK omsat i nationale bestemmelser, med undtagelse af Nordirland.

Hvad angår de øvrige medlemsstater, er det vanskeligt at vurdere, hvorvidt prioriteringen og de bestemmelser, der er truffet for at fremme Fællesskabets principper, efterleves, især fordi oplysningerne er mangelfulde, og direktiv 91/156/EØF ikke er gennemført. Lovgivningen i Grækenland, Spanien, Irland og Italien gengiver ikke Fællesskabets prioritering af affaldsforvaltningen. En dybtgående analyse af indholdet af landenes planer for affaldshåndteringen ville kunne øge kendskabet til, hvorledes målsætningerne i direktivets artikel 3 og 4 fremmes - men Kommissionen er endnu langt fra at kunne foretage en sådan analyse (se også punkt 2.5).

2.3 Oprettelse af integreret net af bortskaffelsesfaciliteter, og anvendelse af principperne om Fællesskabets evne til selv at bortskaffe sit affald og om anvendelse af nærmeste egnede anlæg (artikel 5)

Med det formål at bidrage til den generelle målsætning om mindskelse af affaldstransporten fastslår direktivet i artikel 5 princippet om, at affald skal bortskaffes i det nærmeste egnede anlæg.

Dette princip om geografisk nærhed kompletteres af princippet om selv at kunne bortskaffe affaldet, som fastlægges i artikel 5. Bestemmelsen betyder, at Fællesskabet som helhed skal arbejde for at blive i stand til selv at bortskaffe sit affald, og de enkelte medlemsstater skal hver især bestræbe sig på at nå dette mål. Det betyder således, at affald, der frembringes inden for Fællesskabet, ikke skal bortskaffes andre steder.

Med det formål at gøre de to principper så operationelle som muligt skal der ifølge artiklen oprettes et integreret net af bortskaffelsesfaciliteter, hvorved der tages hensyn til den bedste teknologi, der er til rådighed, og som ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger. Anlæggene skal have tilstrækkelig kapacitet og være i overensstemmelse med krav fastlagt i Fællesskabets retsakter med hensyn til tilladelser, anvendt teknologi, udledninger til miljøet osv.

I **Belgien** bestemmes det i et dekret fra 1981 med senere ændringer, at den flamske regering kan forbyde eller fastlægge bestemmelser om import og eksport af affald i overensstemmelse med forordning (EØF) 259/93. Ifølge et dekret for den wallonske region fra 1985 med senere ændringer, kan de regionale myndigheder fastlægge vilkår for transport af affald uden for regionen. Samtidigt kan myndighederne fastsætte særlige bestemmelser om anvendelse af kontrollerede udledninger, affaldsdepoter og anlæg til bortskaffelse og nyttiggørelse af affald fra andre lande og andre regioner. På grundlag heraf der i medfør af dekret af 19.3.87 indført forbud mod import af affald til bortskaffelse i den wallonske region. Domstolene har fastslået, at dekretet for så vidt angår andet affald end giftigt og farligt affald er i overensstemmelse med artikel 30-36 i Traktaten, især i relation til principperne om selv at kunne bortskaffe affaldet og om geografisk nærhed. Tværregionale aftaler om affaldshåndtering indgået for perioder på fem år, som kan forlænges, fastslår iøvrigt, at de enkelte regioner så vidt muligt skal sørge for at bortskaffe eget affald inden for deres område. Hvis der er tilstrækkelig bortskaffelseskapacitet, er der mulighed for at modtage affald fra en anden region, frem for affald fra udlandet.

Danmark, som dækker sine egne behov for affaldsbortskaffelse, har truffet foranstaltninger til at oprette et hensigtsmæssig net af bortskaffelsesanlæg, især gennem vedtagelse af affaldsplaner og samarbejdsaftaler mellem affaldsselskaber, for dermed at sikre optimal og miljøforsvarlig udnyttelse af kapaciteten.

I **Tyskland** eksporteres affald til bortskaffelse først og fremmest i Nederlandene, Belgien og Frankrig. Blandt de foranstaltninger, som er truffet til gennemførelse af direktivets artikel 5, kan især nævnes samarbejdsaftaler mellem delstaternes selskaber for bortskaffelse af specialaffald, men også mellem delstaterne selv, med henblik på optimal udnyttelse af kapaciteten (underjordiske oplag, termiske anlæg), oprettelse af fælles anlæg for behandling af specialaffald, planlægning af udledninger og anlæg til behandling af affald fra andre behandlingsanlæg, samt udpegning af egnede områder og passende teknologi.

I **Frankrig** er en af lovens målsætninger at tilrettelægge affaldstransporten og mindske den, både med hensyn til afstand og mængder. Den prioritering, der skal vælges for at nå denne målsætning, og aktioner, der skal gennemføres for at føre den ud i livet, er fastlagt i planer udarbejdet af de kompetente myndigheder. Planerne fastlægger vilkårene for bortskaffelse af visse affaldskategorier, og sigter desuden mod oprettelse af anlægsenheder, som samordner deres aktiviteter på bortskaffelsesområdet.

I **Luxembourg** planlægges eller gennemføres i øjeblikket forskellige projekter vedrørende affaldsbortskaffelse, dvs. en landsdækkende deponeringsplads for industriaffald ved Haebicht, oprensning og udvidelse af deponeringspladsen for husholdningsaffald ved Muertendall, modernisering af anlægget for forbrænding af husholdningsaffald ved Leudelange, regionale komposteringsanlæg, landsdækkende net af modtageanlæg osv. Det anslås, at Luxembourg i 1994 dækkede 73% af landets eget behov for bortskaffelse af husholdningsaffald og husholdningslignende affald, og 52% af behovet for bortskaffelse af farligt affald.

I **Nederlandene** blev ca. 12% af det farlige affald eksporteret i 1994, svarende til den mængde, der blev importeret. For ufarligt affald findes der ikke tal for im- og eksporterede mængder. Det nederlandske institut RIVM anslår dog, at tallene for import og eksport af ufarligt affald balancerer.

UK anslår, at 98,7% af affaldet bortskaffes eller nyttiggøres inden for landets grænser. Deponering og bortskaffelse på havet er de mest anvendte bortskaffelsesmetoder for affald i UK.

For de **øvrige medlemsstater** råder Kommissionen ikke over fuldstændige oplysninger om efterlevelse af principperne om at være i stand til at bortskaffe eget affald og om geografisk nærhed. Det kan dog konkluderes, at den hidtidige indsats for at oprette et integreret net af bortskaffelsesfaciliteter ikke har været tilstrækkelig. Landene har ikke truffet særlige foranstaltninger for at oprette et sådant net, idet de nuværende systemer bygger på kommunale lossepladser, hvoraf mange rejser alvorlige problemer med hensyn til placering og funktion.

2.4 Kompetente myndigheder (artikel 6)

Ifølge direktivets artikel 6 skal medlemsstaterne etablere eller udpege den eller de kompetente myndigheder, som det påhviler at gennemføre bestemmelserne i direktivet.

I **Belgien** er det myndighederne i Bruxellesregionen, den flamsk og den wallonske region, som er ansvarlige for politikken for affaldshåndtering. Affaldsindsamlingen påhviler de kommunale myndigheder.

I **Danmark** er der 275 kommuner, 14 amter samt den nationale kompetente myndighed. Kompetencen vedrørende affaldshåndtering er delt mellem det lokale og det statslige niveau. Procedurerne for godkendelse og registrering ligger på lokalt og regionalt plan.

I **Tyskland** er der 485 kompetente myndigheder på lokalt plan, 32 på regionalt plan og 16 på delstatsniveau. Alle niveauer har kompetence vedrørende affaldsplaner, undtagen de føderale myndigheder. De regionale og kommunale myndigheder deler kompetencen vedrørende meddelelse af tilladelser til bortskaffelse og nyttiggørelse, samt fritagelser fra kravet om tilladelse. Registrering af anlæg eller virksomheder henhører under de lokale myndigheder.

I **Grækenland** udpeges der kompetente myndigheder på lokalt, regionalt og nationalt plan. På statsligt plan er det miljøministeriet, som udarbejder generelle tekniske forskrifter for bortskaffelse affald, på regionalt plan sammenslutninger af kommuner og myndigheder i præfekturerne, og hvis sådanne ikke findes, grupper af forskellige afdelinger under sundhedsministeriet, økonomiministeriet, indenrigsministeriet, landbrugsministeriet og miljøministeriet. Disse myndigheder udarbejder planer for forvaltning af affald på regionalt plan.

I **Spanien** er det ministeriet for offentlige arbejder, transport og miljø, som er kompetent myndighed på nationalt plan, især vedrørende generel planlægning og transport af affald, samt dagrenovation og giftigt og farligt affald. På regionalt plan findes der 19 kompetente myndigheder under Communidades Autónomas, som udarbejder regionale planer for forvaltning af dagrenovation og farligt affald, meddeler tilladelser og registrerer de metoder, der er nævnt i direktivets artikel 9, 10 og 12, for så vidt angår giftigt og farligt affald. Provinserne, 43 ialt foruden de autonome sammenslutninger, kan udarbejde planer for forvaltning af dagrenovation under deres jurisdiktion. De 8,066 kommuner er ansvarlige for planerne for forvaltning af dagrenovation og for godkendelse af denne type affald i medfør af direktivets artikel 9 og 10.

I **Frankrig** er det de ialt 99 præfekter i departementerne, der er ansvarlige for forvaltningsplaner for husholdningsaffald og lignende affald, og de 22 præfekter i regionerne, der er ansvarlige for affaldsplaner for andet affald end husholdningsaffald. Meddelelse af tilladelser til bortskaffelse og nyttiggørelse sker på to niveauer, det regionale og det departementale. Bortskaffelse af affald fra emballager til produkter, i alle faser af fremstilling eller forhandling, bortset fra forbrug eller anvendelse i husholdningerne, skal ske i et anlæg, som skal godkendes af departementets præfekt. Transport, handel og mæglervirksomhed i relation til emballageaffald fra industri eller handel må kun ske med tilladelse fra præfekten i det departement, hvor anmelderen bor.

Ifølge tidligere **irsk** lovgivning blev de kompetente myndigheder udpeget af miljøministeriet. Senere lovgivning flyttede kompetencen til den irske miljøstyrelse, som blev oprettet i 1992. Ifølge forslag til irsk affaldslov (Irish Waste Bill 1995) er det de lokale myndigheder og miljøstyrelsen, som skal være kompetente myndigheder.

I **Italien** er staten ansvarlig for en række opgaver af generel art (opstilling af generelle kriterier for bortskaffelse af affald, koordinering af regionale planer for affaldsbortskaffelsen osv.). Regionerne er ansvarlige for udarbejdelsen af forvaltningsplaner for affald og meddelelse af tilladelser. Provinserne er ansvarlige for kontrol med affaldsbortskaffelsen. Endelig er kommunerne ansvarlige for bortskaffelse af dagrenovation, dels direkte, sels gennem specialvirksomheder.

I **Luxembourg** er de 118 kommuner ansvarlige for håndtering af storskrald og lignende affald inden for deres områder, men kun miljøministeriet er kompetent myndigheder i medfør af direktivets artikel 6, idet ministeriet er ansvarlig for meddelelse af tilladelser til bortskaffelse, og for fritagelse fra kravet om tilladelse. Udarbejdelsen af forvaltningsplaner sker i miljøstyrelsen under miljøministeriet. Registering af anlæg eller virksomheder i medfør af direktivets artikel 12 finder ikke sted i Luxembourg.

I **Nederlandene** er det miljøministeriet, som er kompetent myndighed på statsligt plan, og på regionalt og kommunalt plan de 12 provinser og 600 kommuner (Gemeenten). Den statslige myndighed og provinserne kan udarbejde affaldsplaner, medens kommunerne kan gøre det efter eget valg.

I **Portugal** er de lokale enheder (autarquias locais) ansvarlige for indsamling og behandling af dagrenovation inden for deres områder. På nationalt plan er det miljøstyrelsen, som er ansvarlig for udarbejdelse af nationale affaldsforvaltningsplaner, som skal godkendes af et organ, som er fælles for industri- og energiministeriet, sundheds- og miljøministeriet og ministeriet for naturlige råstoffer. En styrelse under industriministeriet udarbejder sektorplaner for industriaffald, sundhedsstyrelsen udarbejder planer for sygehusaffald, og lokale myndigheder udarbejder planer for kommunalt affald.

I **UK** findes der 220 myndigheder med ansvar for affaldshåndteringen på lokalt plan (counties, districts). Myndighederne er også ansvarlige for udarbejdelse af affaldsforvaltningsplaner. Planer for im- og eksport af affald er en opgave under miljøministeren. Efter planerne skal der i 1996 oprettes tre styrelser for miljøspørgsmål, som skal overtage nogle af de opgaver, der hidtil er blevet løst af de lokale myndigheder.

2.5 Udarbejdelse af affaldshåndteringsplaner (artikel 7)

Ifølge direktivets artikel 7 skal medlemsstaterne udarbejde en eller flere planer for håndtering af affald, som nanvlig skal omfatte arten, mængden og oprindelse af det affald, der skal nyttiggøres eller som skal bortskaffes, de almindelige tekniske forskrifter, alle særlige bestemmelser vedrørende specielt affald, samt de områder eller anlæg, der er egnede for bortskaffelsen. Kommissionen skal underrettes herom. Siden direktivets vedtagelse i 1975 er det ikke alle medlemsstater, der har opfyldt denne forpligtelse: Italien og Grækenland har til dato ikke givet meddelelse om planer, og kun få medlemsstater har udarbejdet og underrettet Kommissionen om planer for alle kategorier af affald, som der er behov for inden for deres område. Kommissionen har derfor indledt krænkelsesprocedurer over for en række medlemsstater. Det er således ikke på nuværende tidspunkt muligt at give en samlet evaluering af overholdelsen af direktivets artikel 7.

De planer, Kommissionen har modtaget underretning om, er yderst forskellige. Med hensyn til område, som planerne dækker, har nogle medlemsstater - f.eks. Danmark og Luxembourg - underrettet Kommissionen om landsdækkende planer, medens andre - f.eks. UK - har givet underretning om over 100 planer. Ofte skal de nationale planer indarbejdes i regionale planer f.eks. i Spanien, hvor de nationale planer for farligt affald henviser til planer under Communidades Autónomas, som Kommissionen imidlertid endnu ikke har modtaget underretning om.

Med hensyn til planernes varighed spænder de over perioder på fem til 20 år - f.eks. Inverness District Council's plan for affaldsbortskaffelse - nogle planer skal revideres hvert tredje år. Endelig kan planernes målsætninger og hovedoverskrifter være meget forskellige - planer for affaldsbortskaffelsen og udviklingsplaner (i UK), planer for husholdningsaffald (i Frankrig), forvaltningsplaner (i Luxembourg), plan for forebyggelse og forvaltning af affald (i Bruxellesregionen), plan for renere teknologi og plan for genanvendelse af affald (i Danmark), plan for farligt affald (i Spanien), plan for specialaffald (i Irland og Tyskland), plan for forvaltning af skibsaffald (i Bremen) osv.

En plan er et uundværligt planlægningsværktøj, som anvendes i enhver politik for affaldshåndtering, og er samtidigt et nøgleværktøj i opretttelsen af egnede anlæg for behandling af affald. For at kunne efterleve målsætningerne i denne politik er der brug for konkrete kriterier for planernes indhold. Således skal der foruden de nuværende oplysninger om affaldets art, mængde og oprindelse samt eksisterende kapacitet for nyttiggørelse og bortskaffelse, også være oplysninger om den fremtidige udvikling på området. Det kunne ske gennem prognoser for affaldsmængder og potentiale inden for forebyggelse og genvinding, og de deraf udledte mål. Foranstaltninger omkring disse prognoser skulle beskrives. Der kunne være tale om programmer til oplysning af befolkningen om muligheder for forebyggelse, data om behov i forbindelse med anlæg til nyttiggørelse og bortskaffelse, samt mulig placering af sådanne anlæg. Endelig skulle planernee give oplysninger, som skulle danne grundlag for samråd med og oplysninger til andre medlemsstater.

I henhold til direktivets artikel 7, stk. 2, samarbejder medlemsstaterne i givet fald med de øvrige medlemsstater og med Kommissionen om udarbejdelse af planerne. Det fremgår dog af de oplysninger, Kommissionen har modtaget, at der i praksis kun samarbejdes om overførsel af affald, og da kun i begrænset omfang, som i arbejdsgruppen for grænseoverskridende forvaltning af affald i regionen Saar-Lor-Lux-Trèves-Palatinat. Den tværregionale plan for forvaltning af industriaffald, for Lorraine, Saar, Luxembourg og Luxembourgs belgiske provins fra december 1990 skal nu opdateres og udvides. De pågældende områder er ved at gennemføre en grundlæggende undersøgelse af samarbejdet om behandling af industri- og handelsaffald i den pågældende region. Et vist samarbejde har der også været mellem Neue Hanse Interregio, Niedersachsen, Bremen og nogle hollendske provinser, samt i det fransk-tyske miljøråd. Tilsvarende samarbejdes der i et vist omfang mellem de nederlandske og belgiske regioner om tilvejebrringelse af tilstrækkelig kapacitet til behandling af farligt affald. UK har for nyligt taget kontakt med andre medlemsstater med henblik på at undersøge mulighederne for samarbejde om udarbejdelse af forvaltningsplaner, især planer for im- og eksport af affald.

2.6 Indsamling af affald (artikel 8)

Ifølge direktivets artikel 8 træffer medlemsstaterne de foranstaltninger, der er nødvendige for, at enhver indehaver af affald enten overlader dette til en privat eller offentlig indsamler eller til en virksomhed, som bortskaffer eller nyttiggør affald, eller selv sørger for dets nyttiggørelse eller bortskaffelse under iagttagelse af bestemmelserne i direktivet.

Med henblik på bortskaffelse og nyttiggørelse af affaldet har medlemsstaterne indført en model, hvorefter kommunerne (i de fleste medlemsstater) eller særlige organer (i Tyskland) varetager indsamling af dagrenovation, mens virksomheder, der frembringer industriaffald, selv skal bortskaffe eller nyttiggøre affaldet eller overlade det til indsamlingsvirksomheder, som har fået tilladelse til at bortskaffe affald. Hvad enten det drejer sig om den ene eller den anden medlemsstat, er der betydelige forskelle i den måde, modellen bruges på.

2.7 Tilladelser, fritagelse fra kravet om tilladelse, registrering af virksomheder (artikel 9, 10, 11, 12, 13 og 14)

Et af de centrale elementer i direktivet er tilvejebringelse af en procedure for meddelelse af tilladelse til virksomheder, som varetager bortskaffelse eller nyttiggørelse af affald, samt af et system for registrering og regelmæssig kontrol med disse aktiviteter, som anført i direktivets artikel 9-14. Der er under visse betingelser mulighed for fritagelse fra kravet om tilladelse (artikel 11). Alle virksomheder, som varetager bort-skaffelse eller nyttiggørelse af affald, skal føre et register over deres aktiviteter og på anmodning meddele de pågældende oplysninger til de kompetente myndigheder (artikel 14).

I **Belgien**, Bruxellesregionen, kan den kompetente myndighed bestemme, at virksomheder, der bortskaffer affald, skal overholde særlige vilkår, blandt andet til selve bortskaffelsesstedet og sikkerhedsforanstaltninger, som fastlægges i godkendelserne i medfør af mere generelle lovbestemmelser. Den kompetente myndighed kan også bestemme, at de personer, der udpeges af myndigheden, og som frembringer eller håndterer affald, skal have en erklæring, registrering, samtykke eller tilladelse. Ifølge bestemmelser for Flandern må bortskaffelse og nyttiggørelse af affald kun ske efter forudgående tilladelse. Desuden skal virksomheder, der indsamler eller forhandler affald godkendes, og ikke-godkendte transportvirksomheder skal registreres. Kravet om registrering i artikel 14 er også med. De kompetente myndigheders tilsynforpligtelse er fastlagt i den wallonske region, hvor de regionale myndigheder har bemyndigelse til at kræve forudgående registrering eller godkendelse af de virksomheder, som fremstiller, håndterer, køber eller sælger affald, bortsat fra dagrenovation. Hvis registrering ikke foreligger, kan de regionale myndigheder pålægge dem der frembringer, transporterer, ligger inde med, nyttiggør og bortskaffer affald, med undtagelse af dagrenovation, at oplyse myndighederne om, hvor affaldet opbevares eller transporteres til.

I **Danmark** er der i overensstemmelse med artikel 11 indført undtagelsesbestemmelser for slagger, aske og slam. De kommunale og amtslige myndigheder er ansvarlig herfor. Virksomheder, der bortskaffer eller nyttiggør affald, skal registrere de oplysninger, der er nævnt i artikel 14, i standardiseret elektronisk form, som foreskrevet af miljøministeriet. Producenter af affald er ikke omfattet af kravet om at føre register.

I **Tyskland** er de regionale og lokale myndigheder ansvarlige for meddelelse af tilladelser og fritagelse fra kravet om tilladelse. Registrering af anlæg eller virksomheder foregår på lokalt plan. Der gælder generelle regler for meddelelse af fritagelse fra kravet om tilladelse. Der skal føres et register over virksomheder og anlæg, samt producenter af affald, i overensstemmelse med direktivets artikel 14. Registrenes form er dog forskellig fra delstat til delstat.

I **Grækenland** er præfekten, bistået af et udvalg, ansvarlig for meddelelse af tilladelser til udledning, deponering, behandling og transport af affald, samt for kontrol på stedet og for overvågning af aktiviteterne.

I **Spanien** findes ikke generelle regler for muligheden for dispensation i overensstemmelse med direktivets artikel 11. Virksomheder, som håndterer farligt affald, skal hvert år indgive oplysninger i standardiseret form og føre register over deres aktiviteter. Følgende skal oplyses: oprindelse, mængde, art, sammensætning og affaldets identificeringskode, dato for overtagelse eller modtagelse af affaldet, midlertidig oplagring, dato og behandlings- eller bortskaffelses-metoder, oplysninger om de forskellige procedurer og videre bestemmelse. Producenter af farligt affald skal også føre et register, og skal desuden hvert år fremlægge en erklæring i et standardiseret format.

I **Frankrig** er der ingen generelle regler om meddelelse af fritagelse i medfør af direktivets artikel 11. På den anden side skal producenter af visse typer af affald, der giver anledning til gener, når der er tale om mængder over 0,1 ton om måneden, eller når den enkelte ladning overstiger 0,1 ton, udfærdige en følgeseddel i forbindelse med overdragelse af affaldet til tredjemand. Virksomheder, som frembringer, indsamler, transporterer, eller importerer affald, eller anlæg, der oplagrer, omlaster, forbehandler eller bortskaffer affaldet skal fore et register over de foranstaltninger, der er truffet under bortskaffelsen.

Ifølge **Irsk** lovgivning til gennemførelse af det oprindelge direktiv var der ingen pligt til at godkende anlæg til bortskaffelse af dagrenovation. Kommissionen traf derfor de nødvendige juridiske foranstaltninger, hvorefter de irske myndigheder indvilligede i at ændre lovens bestemmelser. I henhold til lovforslaget Irish Waste Bill 1995 skal der indføres et godkendelsessystem, der også skal gælde for kommunale anlæg.

I **italiensk** lovgivning til gennemførelse af det oprindelige direktiv henvises blot til en system til godkendelse af affaldsbortskaffelse. Kompetencen til til at meddele tilladelser ligger hos de regionale myndigheder. I tilladelsen fastsættes vilkår for placering af anlægget, type og mængde af affald, der kan modtages, anlæggets maksimale brugstid, nødvendige foranstaltninger osv. De kompetente myndigheder skal kontrollere aktiviteterne hos de virksomheder, som frembringer og håndterer affald.

I **Luxembourg** kan ministeren give fritagelse fra kravet om tilladelse i medfør af direktivets artikel 9 og 10 til anlæg eller virksomheder, der indsamler og transporterer affald fra vejarbejde, udgravninger og nedrivninger, som ikke indeholder farligt affald, til anlæg, som indsamler og transporterer affald i små mængder, der stammer fra egne aktiviteter, og virksomheder, som på eget produktionssted nyttiggør affald, der ikke kan sælges. Registrering af anlæg eller virksomheder i medfør af direktivets artikel 12 finder ikke sted i Luxembourg. I overensstemmelse med direktivets artikel 14 skal virksomheder og anlæg, der bortskaffer eller nyttiggør affald, føre et register over deres aktiviteter. Et udkast til reglement om farligt affald, som i øjeblikket er under udarbejdelse, vil indeholde bestemmelser om registre, der skal føres af producenter af farligt affald.

I **Nederlandene** meddeles tilladelser til bortskaffelse og nyttiggørelse af affald på tre niveauer: kommunerne er ansvarlige for indsamling. De statslige myndigheder udarbejder en erklæring om godkendelse af aktiviteterne, når der foreligger en tilladelse fra provinsmyndighederne. I forbindelse med registrering og dispensationer, er de statslige myndigheder ansvarlige for olieaffald, øvrigt affald henhører under provinsmyndighederne eller de lokale myndigheder, for så vidt angår registrering af anlæg eller virksomheder, der indsamler affald. Der er indført generelle regler om meddelelse af dispensation i medfør af direktivets artikel 11. Registreringspligten i artikel 14 gælder for virksomheder og anlæg, der er nævnt i artikel 9 og 10. Producenterne skal overholde bestemmelserne i artikel 14, for så vidt angår de nødvendige tilladelser.

I **Portugal** ligger kompetencen til at meddele tilladelser til håndtering af dagrenovation dels hos de regionale myndigheder, dels hos de centrale miljømyndigheder. Portugisisk lovgivning giver ikke mulighed for fritagelse fra kravet om tilladelse. Der skal føres et register over anlæg og virksomheder, som håndtererer eller frembringer affald, i overensstemmelse med direktivets artikel 14.

I **UK** gælder generelle regler om fritagelse fra kravet om tilladelser efter direktivets artikel 11. Den britiske lovgivning pålægger virksomheder, der bortskaffer eller nyttiggør affald, at føre et register. Ud over registeret over ledsagedokumenter, som skal føres af alle virksomheder, der bortskaffer (og transporterer) farligt affald, skal disse virksomheder også registrere deponeringsanlæggenes beliggenhed. Alle producenter af farligt affald skal føre register over alle ledsagedokumenter, der udstedes i forbindelse med affaldstransporten. Alle andre producenter af affald skal ved transport heraf udfylde og opbevare et overførselsdokument med oplysning om art og mængde af affald. De skal endvidere opbevare en kopi af en mere detaljeret beskrivelse af affaldets art og oprindelse. Oplysningerne skal på anmodning stilles til rådighed for de kompetente myndigheder.

3. KONKLUSION

Kommissionen har konstateret en vis tilbageholdenhed fra medlemsstaternes side med hensyn til effektiv gennemførelse af direktivet eller visse af direktivets bestemmelser. Denne tilbageholdenhed viser sig enten ved manglende gennemførelse af direktivet som helhed, ved den langsommelige, ufuldstændige eller manglende omsætning i national lovgivning, eller ved talrige eksempler på mangelfuld anvendelse af direktivets bestemmelser.

Kommissionen har konstateret, at bestemmelser om omsætning af direktivet i national lovgivning ofte bygger på definitioner og klassificering af affald, som ikke svarer til den fælles terminologi - industriaffald, endeligt affald, sekundære råstoffer, specialaffald - og at der ofte tilføjes andre overvejelser til definitionerne - affaldets bestemmelsessted, oprindelse i erhvervssektor osv. Anvendelse af terminologi med betydelige forskelle kan imidlertid hindre gennemsigtigheden og skade den organisatoriske og økonomiske sikkerhed, og volde problemer for erhvervslivets parter og for myndighederne. Fællesskabets definition af affald kan ikke tilnærmelsesvis løse de problemer, der er forbundet med at skelne mellem affald og produkt. Det skal dog bemærkes, at definitionen både fremmer oprettelsen af et integreret system for affaldshåndtering inden for det indre marked, og suppleres af en detaljeret liste over affald, Det Europæiske Affaldskatalog, således som det er tilfældet for farligt affald, hvor der allerede længe har været fælles definitioner og lister. Definitioner og lister tjener et dobbelte formål: at beskytte miljøet og sikre affaldsmarkedets funktion. Disse to målsætninger kan kun nås, hvis alle medlemsstater inddrager Fællesskabets definitioner og lister over affald i deres nationale lovgivning.

Det er vanskeligt at vurdere, hvorledes medlemsstaterne overholder den prioritering for affaldshåndteringen, Fællesskabet har opstillet. Som allerede nævnt er der medlemsstater, som slet ikke har gennemført direktivet, og størsteparten har ikke underrettet Kommissionen om de foranstaltninger, de agter at iværksætte for at efterleve denne prioritering. Kun en dybtgående analyse af de forskellige planer for affaldshåndteringen ville kunne give de nødvendige oplysninger. Kommissionen er ikke i øjeblikket i stand til at gennemføre en sådan analyse.

I betragtning af den seneste udvikling af de juridiske aspekter omkring overførsel af affald, kan det fremføres, at målsætningen om, at Fællesskabet skal være i stand til at bortskaffe eget affald skulle være praktisk talt opfyldt - ifølge forordning (EØF) 259/93 om overvågning og kontrol med overførsel af affald inden for, ved ankomsten til og ved transport fra Fællesskabet kan der udstedes totalforbud mod eksport af affald til bortskaffelse uden for Fællesskabet undtagen i EFTA-lande, som er med i Baselkonventionen. Til gengæld er det meget forskelligt, i hvor høj grad de enkelte medlemsstater er i stand til at bortskaffe deres affald.

En analyse af anvendelsen af princippet om geografisk nærhed må nødvendigvis inddrage spørgsmålet om den eventuelle tilstedeværelse af et net af egnede affaldsbortskaffelsesanlæg. I øjeblikket findes et sådant net ikke på fællesskabsplan, selv om visse medlemsstater har gjort en betydelig indsats på området.

Med hensyn til de kompetente myndigheder, afhænger deres antal og kompetenceniveau af de forskellige forhold i medlemsstaterne. Der er store forskelle mellem de enkelte lande.

Skønt medlemsstaterne siden 1975 har været i gang med at udarbejde planer for affaldshåndtering, er resultatet ikke tilfredsstillende. Affaldsplaner, som er afgørende for enhver politik for affaldshåndtering, er først for nyligt blevet brugt af medlemsstaterne, omend ikke af alle. Det er vigtigt, at medlemsstaterne udviser den nødvendige politiske vilje til at iværksætte sådanne planer.

Alle medlemsstater har i øjeblikket indført systemer for tilladelser og registre over virksomheder og anlæg, der arbejder med bortskaffelse og nyttiggørelse af affald, men der er stor forskel på, hvorledes de virker i de enkelte medlemsstater, og hvilke myndigheder der er ansvarlige for systemerne.

Endelig har Kommissionen fundet en vis tilbageholdenhed hos visse medlemsstater med hensyn til de oplysninger, der skel indsendes ifølge direktivets artikel 16. Som allerede nævnt har Kommissionen kun fået nationale indberetninger fra otte af de 12 medlemsstater. For at undgå, at der i fremtiden indsendes ufuldstændige eller inkonsistente rapporter, må medlemsstaterne gøre en ekstra indsats for at opfylde forpligtelsen til at oplyse om direktivets omsætning i national lovgivning. Denne forpligtelse skal ses i lyset af Rådets direktiv 91/692/EØF og Kommissionens beslutning 94/741/EØF, om spørgeskemaerne vedrørende gennemførelse af direktiv 75/442/EØF.

DIREKTIV 78/319/EØF AF 20. MARTS 1978 OM GIFTIGT OG FARLIGT AFFALD

1. Indledning

Direktiv 78/319/EØF om giftigt og farligt affald blev vedtaget af Rådet den 20.3.1978 og trådte i kraft den 22.3.1980.

Den 12.12.1991 vedtog Rådet direktiv 91/689/EØF[5] om farligt affald. På grund af den forsinkede vedtagelse af listen over farligt affald, som er nævnt i direktivets artikel 1, stk. 4, vedtog Rådet den 27.6.1994 direktiv 94/31/EF[6], om udskydelse af ikrafttrædelsesdatoen for direktiv 91/689/EØF og ophævelse af direktiv 78/319/EØF til 27.6.1995.

I overensstemmelse med artikel 16 i direktiv 78/319/EØF skal medlemsstaterne hvert tredje år og første gang tre år efter direktivets meddelelse udarbejde en rapport om situationen vedrørende bortskaffelse af giftigt og farligt affald i deres land og fremsende den til Kommissionen, som videresender rapporten til de øvrige medlemsstater.

Kommissionen aflægger hvert tredje år beretning til Rådet og Europa-Parlamentet om anvendelsen af direktivet.

Formålet med denne beretning er ved en generel gennemgang af direktivets omsætning i national lovgivning at underrette Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af direktiv 78/319/EØF i årene 1989-1994.

Med henblik herpå blev medlemsstaterne i maj 1995 anmodet om at fremsende oplysninger og udfylde et spørgeskema. En yderligere anmodning herom blev tilsendt medlemsstaterne i juli 1995. Kun seks medlemsstater (Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrig, Nederlandene, UK) og den flamske region i Belgien har besvaret henvendelsen og udfyldt spørgeskemaet. Med hensyn til visse af direktivets bestemmelser har Kommissionen brugt andre oplysninger, der var til rådighed (affaldsforvaltningsplaner, notificeret lovgivning, brevveksling, mødereferater), i et forsøg på at gøre beretningen mere fuldstændig. Oplysninger af denne art er dog ikke altid dækkende.

---

[5]EFT L 377, 31.12.1991, s. 20.

[6]EFT L 168, 2.7.1994. s. 28.

II. Gennemførelse af direktivet

Konklusionerne fra de oplysninger, Kommissionen har haft adgang til, gengives kort i det følgende. Omfanget af oplysninger om de enkelte medlemsstater kan variere, afhængigt af hvilke oplysninger de har sendt til Kommissionen.

Artikel 1, b): Definition af giftigt og farligt affald

I denne artikel forstås ved giftigt og farlig affald: affald, som er forurenet med stoffer eller materialer, som er nævnt i direktivets bilag, eller som er af en sådan beskaffenhed og forefindes i sådanne mængder eller sådanne koncentrationer, at de udgør en fare for sundhed eller miljø.

Denne definition følges ikke i lovgivning for **Belgien, Bruxellesregionen og den wallonske region.**

I **Flandern** anses følgende stoffer eller materialer (og deres forbindelser) at udgøre en fare for sundhed eller miljø:

a) i koncentrationer over 1000 mg/kg: organiske halogenforbindelser (bortset fra inaktive polymere stoffer og andre stoffer, som er omhandlet i direktiv 78/319/EØF eller andre direktiver om bortskaffelse af giftigt og farligt affald); chlorholdige opløsningsmidler.

b) i koncentrationer over 500 mg/kg: arsen, cadmium

c) i koncentrationer over 250 mg/kg: beryllium, cyanider (organiske og uorganiske)

d) i koncentrationer over 100 mg/kg: kviksølv, thallium

e) i koncentrationer over 10%: organiske opløsningsmidler.

Biocider og phytofarmaceutiske stoffer og farmaceutiske forbindelser, samt nyt og/eller uidentificerbart kemisk laboratoriemateriale, hvis indvirkning på miljøet er ukendt, anses altid for giftige eller farlige.

I **Danmark** anses chlorholdige opløsningsmidler, (nyt og/eller uidentificerbart) kemisk laboratoriemateriale (hvis indvirkning på miljøet er ukendt), asbest (støv og fibre), syrer og/eller materialer, der bruges til overfladebehandling af metaller, altid som giftige eller farlige, uanset deres mængde eller koncentration.

For de øvrige stoffer, der er nævnt i direktivets bilag, sker klassificeringen fra sag til sag, på grundlag af de lokale myndigheders vurdering af eventuelle sundheds- og miljøskadelige virkninger og en afvejning mellem de forskellige elementer, som mængde, koncentration, kemisk og fysisk tilstand, bortskaffelsesmuligheder, risiko ved fysisk kontakt, spredning, udsivning, fordampning, omdannelse osv.

Tyskland har ikke defineret giftigt og farligt affald med henvisning til stoffer eller materialer, der er nævnt i direktivets bilag. Giftige og farlige stoffer vurderes i forhold til deres virkninger på menneskers sundhed og på miljøet, under hensyntagen til den planlagte behandling - recirkulation og deponering (kontrolleret losseplads og forbrænding).

Lovgivning i **Spanien** fastlægger ikke grænser for mængder eller koncentrationer, i hvilke stoffer eller materialer anses for at udgøre en risiko for sundhed eller miljø.

I stedet opstilles en række kriterier for karakterisering af giftigt og farlig affald, så som flammepunkt, korrosion, fysiske reaktioner osv., svarende til metoderne i direktiv 84/449/EØF[7] om tilpasning til de tekniske fremskridt af direktiv 67/548/EØF[8] om klassificering, mærkning og emballering af farlige stoffer.

Frankrig har til forskel fra direktivet udarbejdet en national fortegnelse over industriaffald, der kræver særlig behandling.

Irsk lovgivning har ikke en særlig definition af giftigt og farligt affald, men bestemmer dog, at ord eller udtryk, som anvendes både i irsk lovgivning og i direktivet med mindre andet bestemmes skal forstås i den betydning, direktivet anfører. Der er ikke fastlagt retningslinier for koncentrationer eller mængder.

Lovgivning i **Nederlandene** henviser til bilaget i direktiv 78/319/EØF. Følgende stoffer eller materialer (og deres forbindelse) anses for at udgøre en risiko for sundhed eller miljø:

a) I koncentrationer over 50 mg/kg: arsen, kviksølv, cadmium, beryllium, chrom 6, antimon, cyanider (organiske og uorganiske), organiske halogenforbindelser (med undtagelse af inaktive polymere materialer og andre stoffer, der er omhandlet i direktiv 78/319/EØF eller andre direktiver om bortskaffelse af giftigt og farligt affald), selen, tellurium, aromatiske polycykliske forbindelser (med carconogene virkninger) og carbonylmetaller.

b) i koncentrationer over 5,000 mg/kg: bly, phenoler, isocyanater, chlorholdige opløsningsmidler, peroxider, chlorater, perchlorater og azider, asbest (støv og fibre), opløselige kobberforbindelser.

c) i koncentrationer over 50,000 mg/kg: organiske opløsningsmidler, ethere.

---

[7]EFT l 251, 19.9.1984, s. 1.

[8]EFT L 196, 16.8.1967, s. 1.

Andre stoffer eller materialer klassificeres ikke på grundlag af koncentration eller mængde, men ud fra oprindelse: biocider og phytofarmaceutiske stoffer og nyt og/eller uidentificerbart kemisk laboratoriemateriale, hvis virkning på miljøet er ukendt. En kombination af nogle af disse kriterier bruges som grundlag for klassificering af tjæreholdige materialer fra raffinering, tjærerester fra destillation og sure og/eller basiske stoffer fra overfladebehandling af metaller.

I **UK** anvendes en definition af specialaffald, ikke på grundlag af mængder eller koncentrationer, men giftighed og andre kriterier som flammepunkt.

Artikel 4 og 5: Hovedmålsætninger

Medlemsstaterne skal træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til fortrinsvis at fremme forebyggelse, recirkulation og forarbejdning af giftigt og farligt affald, udvinding af råstoffer og eventuel energi heraf, samt at fremme alle andre metoder, der muliggør genanvendelse af dette affald.

Medlemsstaterne skal sikre, at dette sker, uden at menneskts sundhed bringes i fare, og uden at miljøet skades.

Der skal træffes foranstaltninger for at forbyde, at affaldet efterlades, eller at der sker udledning, deponering og transport uden kontrol, samt at det overdrages til andre anlæg, anstalter eller virksomheder, som ikke har en tilladelse til sådanne aktiviteter.

Græsk lovgivning gengiver direktivets ordlyd og lægger ansvaret for sådanne foranstaltninger på miljøministeriet.

I **Spanien** skal giftigt og farligt affald bortskaffes, uden at det medfører fare for menneskers helbred, naturlige ressourcer og miljøet. Offentlige myndigheder skal fremme genvinding af materialer og energi i giftigt og farligt affald, sikre, at det gemnem passende behandling gøres ufarligt, samt udvikle ny teknologi og produktionsmetoder, der giver mindre affald. Kommissionen har ikke oplysninger om gennemførelsen af bestemmelserne.

I **fransk** lovgivning kan politimyndighederne i tilfælde af, at affald henkastes, deponeres eller behandles i strid med lovens bestemmelser sikre, at affaldet bortskaffes og omkostningerne pålægges producenten eller indehaveren af affaldet. For nogle affaldskategorier medfører overdragelse af affald til uautoriserede anlæg fælles ansvar (mellem leverandør og modtager) for eventuelle skader forårsaget af affaldet.

Artikel 4 er ikke gennemført i **irsk** lovgivning. I praksis tillægges forebyggelse og genvinding af giftigt og farligt affald gradvis mere betydning. Waste Bill 1995 (som bl.a. omhandler farligt affald) fastlægger en række bestemmelser, der har til formål at fremme forebyggelse og genvinding.

Med hensyn til artikel 5, stk. 1, er det forbudt at efterlade samt deponere, udlede eller transportere giftigt og farligt affald uden kontrol.

Artikel 6: Kompetente myndigheder

Medlemsstaterne udpeger eller nedsætter den eller de kompetente myndigheder, som det påhviler inden for et bestemt område at planlægge, organisere, tillade og føre tilsyn med bortskaffelse af giftigt og farligt affald.

I **Belgien** henhører planlægning og organisation under de tre regioner. Tilladelser meddeles i fællesskab af regioner og provinser, medens kontrol henhører under regioner og kommuner.

I **Danmark** henhører meddelelse af tilladelser og tilsyn under de 14 amter og de 275 kommuner. Kommunerne er ansvarlige for planlægning og organisation.

I **Tyskland** henhører planlægning og organisation under de 16 delstater eller andre myndigheder (32 Regierungsbezirke og 485 Kreise eller kreisfreie Städte). Tilsyn henhører under delstaterne og Regierungsbezirke. ompetencen kan ændres som følge af Tysklands føderale struktur, og svarer ikke altid nøje til de territoriale enheder, fordi de myndigheder, der er forpligtet til at sørge for affaldsbortskaffelse, samarbejder indbyrdes, sammensluttes eller overdrager opgaverne til tredjepart.

I **Grækenland** henhører planlægningen af affaldsforvaltningen under miljøministeriet, med samtykke fra økonomi-, indenrigs-, landbrugs- og sundhedsministerierne, samt fra sammenslutningen af kommunale myndigheder. Miljøministeriet skal tillige udarbejde et særligt program for affaldsbortskaffelse.

I **Spanien** gennemføres planlægningen i fællesskab af nationale og regionale myndigheder (Comunidades Autonomas - CCAA). De 19 CCAA er ansvarlige for organisation, tilladelser og tilsyn.

I **Frankrig** er miljøministeriet ansvarlig for organisationen, medens de øvrige tre opgaver henhører under de 99 departementer.

I **Irland** er de lokale myndigheder i henhold til lovgivningen ansvarlige for affaldsplanlægning og -håndtering. Miljøministeren er ansvarlig for affaldspolitikken. Denne situation vil blive ændret for så vidt angår farligt affald, hvor planlægning og håndtering skal centraliseres, og miljøstyrelsen spille en central rolle i disse opgaver.

I **Italien** gennemføres planlægningsproceduren på national plan. Myndigheder på regions- og provinsniveau arbejder derefter videre med planerne.

I **Luxembourg** ligger planlægningen hos de nationale myndigheder.

I **Nederlandene** henhører planlægning, organisation, meddelelse af tilladelser og tilsyn hos de centrale myndigheder og provinserne. De ca. 600 kommuner (Gemeenten) indgår også i tilsynsopgaverne.

I **Portugal** udarbejdes affaldsplanerne på nationalt plan i samarbejde med kommunerne.

I **UK** ligger ansvaret for tilladelser og tilsyn med affaldshåndteringen hos affaldsmyndighederne. I England udføres opgaverne normalt af de amtslige myndigheder i landområder, af de kommunale myndigheder i byområder samt af de tre myndigheder, som er specielt oprettet i London, Manchester og Merseyside.

I Scotland, Wales og Nordirland udføres opgaverne af kommunale myndigheder (ca. 120).

Ansvaret for meddelelse af tilladelser til bortskaffelsesanlæg ligger normalt hos planlægningsafdelingerne i de store lokale myndigheder (f.eks. amter uden for byerne eller kommuner i Wales). Disse myndigheder er også ansvarlige for udarbejdelse af lokale affaldsplaner på grundlag af den pågældende affaldsmyndigheds affaldsforvaltningsplan for området.

Indsamling af kommunalt affald henhører under affaldsbortskaffelsesmyndighederne, som normalt er en del af mindre lokale myndigheder (f.eks. kommuner i landområder i England). Bortskaffelse henhører under de lokale affaldsselskaber, som i stigende grad privatiseres.

Artikel 7: Separering, mærkning, registrering og identificering

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at adskille giftigt og farligt affald fra andet materiale, mærke emballage til giftigt og farligt affald, og registrere og identificere affaldet på det sted, hvor det deponeres.

I **den wallonske region** har der siden 1992 været krav om separering af giftigt og farligt affald under indsamling eller transport, undtagen hvis sikkerheden ved indsamling eller transport øges, når det giftige og farlige affald ikke er skilt fra.

Ifølge **græsk** lovgivning har indehaveren af giftigt og farligt affald pligt til at træffe de nødvendige foranstaltninger, og præfekten er ansvarlig for kontrollen. Det er ikke oplyst, om disse forpligtelser overholdes.

Lovgivning i **Spanien** pålægger producenter af giftigt og farligt affald at adskille det fra andet materiale, og sikre, at det ikke blandes med andet affald, navnlig stoffer eler materialer, som øger affaldets farlighed og gør det vanskeligere at håndtere. De skal endvidere sørge for emballering og mærkning af emballage til giftigt og farligt affald, og føre register over importerede produkter.

Ifølge **fransk** lov må specielt industriaffald, som er omfattet af en liste udarbejdet af Conseil d'Etat, ikke opbevares i anlæg, der også modtager andre affaldskategorier.

Endvidere skal anlæg, der frembringer eller behandler affald, ved overdragelse til tredjepart udfylde en særlig formular med oplysninger om affaldets oprindelse, egenskaber, bestemmelsessted, planlagt indsamlings-, transport-, opbevarings-, behandlings- og bortskaffelsesmetode, herunder data om andre virksomheder, der deltager i disse aktiviteter. Producenter, indsamlings- og transport- og oplagringsanlæg skal føre register over de forskellige behandlinger, der er udført på det affald, der skal bortskaffes.

I **Irland** påhviler det enhver, der indsamler, transporterer, opbevarer eller deponerer giftigt og farligt affald at holde det adskilt fra andre materialer eller reststoffer. Enhver, der overdrager sådant affald, skal sikre, at emballagen er mærket med oplysninger om affaldets art, sammensætning og mængde. Der er krav om registrering.

Artikel 8: Strengere foranstaltninger

Medlemsstaterne kan til enhver tid fastsætte strengere bestemmelser end dem, der er foreskrevet i direktivet.

Kommissionen har ikke modtaget oplysninger om foranstaltninger, som medlemsstaterne har truffet i overensstemmelse med denne artikel.

Artikel 9: Særlige oplysninger

Anlæg og virksomheder, der oplagrer, behandler og/eller deponere giftigt og farligt affald skal indhente tilladelse hertil fra de kompetente myndigheder. Tilladelsen kan foreskrive, at der udover de forhold, der er omtalt i artikel 9, skal gives bestemte oplysninger på anmodning af de kompetente myndigheder.

I **Belgien, den flamske region**, skal anlæg og virksomheder, der ansøger om tilladelse til behandling eller bortskaffelse af giftigt affald, give myndighederne oplysning om anlæggets aktiviteter, vurdering af miljørisici, arten af og egenskaberne ved udstyret, art og egenskaber ved affaldet (fast og flydende), emissioner, herunder støjgener, planlagte foranstaltninger og udstyr til begrænsning af virkningen på miljøet, anlæggets tekniske kapacitet, placering, med oplysninger om jordbund, byggetillader, vurdering af virkninger på miljøet og foreskrevne sikkerhedsplaner.

I **Danmark** skal anlæg, der oplagrer, deponerer, behandler, destruerer og genvinder affald, og som skal indhente forhåndsgodkendelse fra myndighederne, give myndighederne oplysninger om placering (kort), indretning, udstyr, anvendte metoder og teknologi. De skal endvidere oplyse om affaldet og andre former for forurening, der opstår, og om virksomhedens kontrol med sådan forurening. Der skal endvidere oplyses om vurdering af sikkerheden i forbindelse med større uheld.

I **Tyskland** skal de ansvarlige myndigheder godkende bygning, drift og efterbehandling af anlæg på grundlag af særlige oplysninger, som er afhængige af, hvilken type anlæg der er tale om (losseplads, forbrændingsanlæg).

Godkendelsesprocedurer omfatter både inddragelse af offentligheden samt offentliggørelse af projekterne.

Ifølge **græsk** lovgivning er præfekten ansvarlig for meddelelse af tilladelser på grundlag af en indstilling fra et udvalg med repræsentanter for offentlige myndigheder og for de kompetente regionale myndigheder under miljøministeriet.

I **Spanien** skal virksomhederne på anmodning give de kompetente myndigheder (som har meddelt tilladelse) alle yderligere oplysninger, der måtte være behov for.

Der synes således ikke at gælde mindstekrav til, hvilke oplysninger der skal gives.

I **Frankrig** skal oplysningerne i forbindelse med ansøgning om tilladelse ud over de punkter, der er nævnt i direktivets artikel 9, stk. 2, omfatte alle industrielle processer på anlægget, herunder vurdering af risici, eventuelle byggetilladelser, tekniske og økonomiske forhold, geografisk oprindelse af affald, der skal bortskaffes (hvorledes passer aktiviteten ind i planer for affaldsbortskaffelse og materialegenvinding), eventuel sikkerhedsstillelse. Der skal vedlægges kort over anlægget og dets omgivelser, som for listevirksomheder (installations classées) skal indholde supplerende oplysninger om vilkår for anvendelse, kloakering og bortskaffelse af udledninger, og foranstaltninger i tilfælde af uheld. Ansøgningen om tilladelse skal ledsages af en vurdering af virkningerne på miljøet.

Irsk lovgivning lægger tæt op ad direktivets tekst og giver mulighed for at indhente de nødvendige oplysninger. Visse kommunale anlæg kan dog fritages fra kravet om tilladelse.

I **Nederlandene** skal der gives oplysninger om anlæggets indretning, aktiviteter eller processer, driftsperiode, virkning på miljøet under normal drift, foranstaltninger til måling, forebyggelse og begrænsning af sådanne virkninger, herunder forebyggelse og mindskelse af affaldproduktionen, genanvendelse, oplagring, genvinding og bortskaffelse af affald.

I **UK** gælder ingen mindskekrav til særlige oplysninger, der skal indgives på anmodning fra de kompetente myndigheder. Oplysningspligten fastlægges nærmere af de enkelte myndigheder.

Artikel 11: Afgifter

Medlemsstaterne kan opkræve afgift af de beløb, der skal dække omkostningerne ved bortskaffelse af giftigt og farligt affald. Det skal ske i overensstemmelse med forurenerenbetaler-princippet. Såfremt en sådan afgift opkræves, kan indtægterne fra afgifterne anvendes til finansiering af kontrolforanstaltninger i forbindelse med giftigt og farligt affald, og forskning vedrørende bortskaffelse heraf.

I **Belgien, den flamske region**, opkræves der er afgift (milieuheffingen) på mellem 400 og 3000 BEF/ton affald til bortskaffelse.

I **Tyskland** opkræver private og offentlige ejere afgifter (henholdsvis Entgelt og Gebühr) af leverandører af affald, som lader udgiften gå videre i overensstemmelse med forurenen-betaler-princippet. Afgifterne dækker normalt omkostningerne ved planlægning, bygning og drift af anlægget, samt de skønnede udgifter ved nedlukning. For private ejere omfatter afgiften også en procentdel til dækning af risici og overskud. Afgifterne ligger fra under 100 DM til over 1000 DM/ton afhængigt af behandlingsproces, affaldets sammensætning og eventuel forbehandling.

I **Frankrig** anvendes de årlige afgifter på registrerede anlæg til delvis finansiering af kontroludgifterne.

I **UK** inddrives de kompetente myndigheders omkostninger til regulering af og tilsyn med affaldsforvaltningen gennem afgifter, der betales af indehaverne af håndteringstilladelser, og af registrerede affaldstransportører. Regeringen har for nyligt fremlagt forslag om en deponeringsafgift.

I **Danmark, Spanien, Irland og Nederlandene** opkræves i øjeblikket ikke afgifter af denne type.

Artikel 12: Planer for bortskaffelse af giftigt og farligt affald

De kompetente myndigheder udfærdiger og ajourfører programmer for bortskaffelse af giftigt og farlig affald (det skal bemærkes, at "bortskaffelse" ifølge definitionen i direktiv 78/319/EØF også omfatter genvinding). Programmerne skal især omfatte: arten og mængden af affald, der skal bortskaffes, bortskaffelsesmetoder, om nødvendigt specialiserede behandlingscentre, områder, der er egner sig fordeponering.

De kompetente myndigheder kan inddrage andre særlige forhold, herunder især de skønnede omkostninger ved bortskaffelsen. Myndighederne skal offentliggøre programmerne og fremsende dem til Kommissionen, som regelmæssigt sammenligner dem for at sikre en tilstrækkelig samordning af iværksættelsen af direktivet.

Det er vanskeligt, hvis ikke umuligt, for Kommissionen at give nøjagtige oplysninger om de affaldsforvaltningsplaner for giftigt og farligt affald, som fremlægges af medlemsstaterne i henhold til artikel 12 i direktiv 78/319/EØF.

For det første modtog Kommissionen indtil 1994 kun yderst begrænsede oplysninger. For det andet henviste de fleste medlemsstater i deres besvarelse af spørgeskemaet, som Kommissionen fremsendte i maj 1995, til planer, som var udarbejdet i overrensstemmelse med bestemmelserne i det nye direktiv om farligt affald (91/689/EØF), der trådte i kraft den 27.6.1995, og som indførte en ny definition af farligt affald i Fællesskabets affaldslovgivning.

For det tredje omhandlede de planer, som Kommissionen modtog, både kommunalt affald, giftigt og farligt affald og andre typer affald (de enkelte medlemsstater brugte forskellig terminologi), og det er vanskeligt at klassificere det præcist under kategorien giftigt og farligt affald (f.eks. planer for bortskaffelse af bilvrag, eller sygehusaffald).

For det fjerde løber planerne almindeligvis over en begrænset periode (som undertiden ikke angives), og det er således umuligt at give nøjagtige data for de planer, som var i gang i årene 1990-1994.

Kommissionen foretrækker derfor at basere denne beretning på de oplysninger for perioden frem til slutningen af 1995, som er relevante for "giftigt og farligt affald" eller for "farligt affald". For et fuldstændigt billede af de planer, der er fremsendt til Kommissionen, henvises til beretningen om gennemførelse af direktiv 75/442/EØF.

Fra **Belgien** har Kommissionen modtaget følgende planer: en plan for affaldsforebyggelse og -forvaltning for Bruxellesregionen, som blev vedtaget i 1992 (ingen oplysninger om planperiode); en affaldsplan for perioden 1991-1995 for den flamske region, samt en affaldsplan for 1991-1995 for den wallonske region. Alle tre planer drejer sig om både dagrenovation og om special- eller industriaffald.

Danmark har fremsendt en plan for affald (herunder specialaffald) og genanvendelse, som blev vedtaget i 1992, og gælder for perioden 1993-1997.

I marts 1989 underrettede **Tyskland** Kommissionen om en række planer udarbejdet i overensstemmelse med artikel 12 i direktiv 78/319/EØF. Frem til 1994 var der givet underretning om ialt 13 planer. I oktober 1995 blev der fremsendt et antal igangværende planer til Kommissionen, hvoraf 19 drejede sig om farligt affald.

Spanien har til Kommissionen fremsendt en national industriaffaldsplan (1989-1992) og en national plan for farligt affald (1995-2000).

Mellem 1988 og 1991 fremsendte **Irland** planer for specialaffald fra 19 regionale myndigheder eller selskaber, og en plan for giftigt og farligt affald fra de regionale myndigheder i Offaly.

Luxembourg har i begyndelsen af 1991 til Kommissionen fremsendt en delplan for affaldsforvaltning (vejledende program) for årene 1991-1995.

I august 1992 fremsendte **Nederlandene** et tiårsprogram for affaldsforvaltning (1993-2002), og i september 1993 en flerårig plan for bortskaffelse af farligt affald (1993-2002).

I 1990 fremsendt **UK** bortskaffelsesplaner fra 70 forskellige kompetente myndigheder. I september 1995 gav myndighederne i Storbritannien Kommissionen en liste over igangværende planer.

Frankrig, Grækenland, Italien og **Portugal** har ikke fremsendt planer for forvaltning af giftigt og farligt affald.

Artikel 13: Midlertidige undtagelser

I nødstilfælde, eller når der er alvorlig fare, træffer medlemsstaterne alle nødvendige foranstaltninger, herunder i givet fald sådanne, som udgør midlertidige undtagelser fra direktivet for at sikre, at giftigt og farligt affald ikke udgør en trussel mod befolkningen eller miljøet. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de nævnte foranstaltninger.

Ifølge de oplysninger, Kommissionen har modtaget, er der ingen af medlemsstaterne, der har anvendt denne bestemmelse.

Artikel 14: Registrering

Artiklen nævner en række forhold, som anlæg eller virksomheder, der frembringer, ligger inde med og/eller bortskaffer giftigt og farligt affald, skal føre register over. Oplysningerne skal på anmodning stilles til rådighed for de kompetente myndigheder.

Virksomheder, der håndterer giftigt og farlig affald i **den wallonske region, Belgien**, har siden april 1992 skullet føre et særligt register, som skal opbevares i mindst fem år og på anmodning stilles til rådighed for myndighederne.

I **den flamske region, Belgien**, skal der føres register over anlæggenes aktiviteter, oplagring og behandling af affald. Oplysninger om oprindelse, modtagelse og overdragelse af affald skal registreres og opbevares i mindst fem år, hvorefter registeret sendes til de kompetente myndigheder.

I **Danmark** findes ingen standardkrav til de registre, der skal føres, eller minimumsperioder for opbevaring af dokumentation.

I **Tyskland** skal anlæg eller virksomheder, som frembringer, ligger inde med og/eller bortskaffer giftigt og farligt affald, føre detaljerede registre over arten, mængden, sammensætningen og oprindelsen af affaldet og over anvendte behandlings- eller bortskaffelsesmetoder. Registrene føres i form af behandlingsjournaler og standardledsagedokumenter.

Dokumenterne skal opbevares mindst tre år efter sidste indtegning og skal på anmodning gives til myndighederne. Ved nedlukning af anlægget skal journalerne opbevares i mindst 10 år. For deponeringspladser skal dokumenterne opbevares mindst til afslutningen af nedlukningsperioden.

Græsk lovgivning gengiver direktivets ordlyd, men Kommissionen har ikke kendskab til, hvorledes bestemmelsen anvendes.

I **Spanien** er producenter af farligt affald ifølge loven forpligtet til årligt at fremlægge en standarderklæring og føre register over affaldets oprindelse, mængde, art og identifikationskode, overdraget affald, forbehandling, midlertidig oplagring, toldoplysninger for importeret afald, behandlinngsmetoder og bortskaffelse på stedet.

Derudover skal anlæg, der håndterer farligt affald, hvert år fremlægge en standardrapport og føre register over omlysninger om oprindelse, mængde, art, sammensætning, identifikationskode, modtagelse og oplagring, behandling og bortskaffelsesmetoder, herunder oplysninger om affaldets bestemmelsessted efter behandling.
Dokumentation for disse oplysninger skal opbevares i mindst fem år.

I **Frankrig** skal anlæg, der frembringer, importerer, eksporterer, bortskaffer, transporterer eller forhandler visse affaldstyper (herunder mange, som indeholder stoffer anført i bilaget til direktiv 78/319/EØF), føre register og regelmæssigt indsende erklæringer til myndighederne. Desuden skal der føres register af anlæg for oplagring af giftigt og farligt affald og anlæg for oplagring af visse typer endeligt stabiliseret industriaffald (déchet industriels spéciaux ultimes et stabilisés).

Anlæg, der frembringer, transporterer, oplagrer, omlaster og forbehandler visse affaldskategorier skal føre et standardregister og på anmodning give oplysningerne til myndighederne.

Der er ikke krav til, hvor længe materialet skal opbevares, perioden fastlægges af præfekten fra sag til sag.

Ifølge **irsk** lovgivning skal indehavere af tilladelser samt andre personer, der frembringer, ligger inde med eller bortskaffer giftigt og farligt affald, føre et register over de forhold, der beskrives i direktivets artikel 14, stk. 1. Der er ikke fastsat grænser for, hvor længe oplysningerne skal opbevares, men registrene skal under visse vilkår gives til den lokale myndighed. Ved transport af giftigt og farligt affald skal der udfærdiges forsendelsespepirer, som skal opbevares i to år.

I **Nederlandene** skal der føres registre i et standardformat, og anlæggene skal normalt underrette de kompetente myndigheder om farligt affald, der modtages eller deponeres. Der skal oplyses om dato for deponeringen, hvem affaldet overdrages til, identifikation, mængder, art, egenskaber og sammensætning af affaldet, anlæggets beliggenhed samt behandlingsprocesser. Der kan meddeles undtagelse fra underrretningspligten, hvorefter anlægget skal føre et register med de samme oplysninger.
Dokumentationsmateriale skal opbevares i mindst tre år.

I **UK** skal virksomheder, som frembringer, transporterer og bortskaffer affald, føre et register med genparter af fragtbreve, som indeholder de i direktivet anførte oplysninger. Herudover skal deponeringsanlæggene føre register over alle tilfælde af deponering af specialaffald på pladsen, med henvisning til registeret over fragtbreve.

Fragtbrevene skal af affaldsproducenter og transportører opbevares i registeret i mindst to år. Bortskaffelsesanlæggene skal opbevare dem sammen med angivelse af stedet for deponeringen, indtil tilladelsen til affaldshåndtering videregives eller tilbagekaldes, hvorefter registeret skal tilstilles de kompetente myndigheder.

Artikel 15: Kontrol

Alle anlæg, anstalter eller virksomheder, der frembringer, ligger inde med eller bortskaffer giftigt og farligt affald, er underlagt de kompetente myndigheders kontrol og tilsyn til sikring af, at bestemmelser, der er vedtaget i medfør af direktivet og forskrifter i tilladelserne overholdes. De kompetente myndigheders personale skal med henblik herpå have den fornødne bistand og adgang til at gennemføre enhver undersøgelse, kontrol eller inspektion med hensyn til affald og til at udtage prøver og indhente alle sådanne oplysninger, som er nødvendige for at kunne udføre deres opgaver.

I **Flandern** skal anlæg og virksomheder, der arbejder med giftigt affald, oplyse om deres aktiviteter hver måned. Affaldsproducenter skal en gang årligt give myndighederne særlige oplysninger. Kontrollen kan gennemføres på vilkårlige tidspunkter, men der er ingen krav til hyppighed.

I **Tyskland** fører myndigheder med ansvar for regional lovgivning kontrol med anlæg, der frembringer, ligger inde med eller bortskaffer giftigt og farligt affald. Der er principielt ingen regler for hyppighed af denne kontrol.

I **Frankrig** er der ikke fastlagt krav til hyppighed, som bestemmes fra sag til sag af præfekten i departementet.

I **Irland** ligger tilsynet under dertil bemyndigede personer. De kompetente myndigheder er ikke pålagt tilsynspligt. Kommissionen har anlagt sag mod Irland om dette spørgsmål.

I **Nederlandene** er der regler for hyppigheden af kontrol, som alt efter anlæggets art varierer fra to gangs årligt til en gang hvert andet år.

I **UK** tilrådes det i vejledninger under loven, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med indehavere af tilladelser hver fjerde måned (oplagring på stedet), otte gange årligt (deponeringsanlæg) fire gange årligt (behandlingsanlæg). Hyppigheden af andre former for tilsyn fastlægges af de enkelte myndigheder.

Der er ikke fastsat regler om hyppighed i **Danmark** og **Spanien**.

III. Konklusion

I betragtning af de meget begrænsede oplysninger, medlemsstaterne har givet Kommissionen, både i almindelighed og i forbindelse med særlige anmodninger om oplysninger, de har modtaget, er indholdet af denne beretning temmelig beskedent.

Foranstaltninger omkring affaldshåndteringen har stor betydning for det indre marked, og det er derfor en forudsætning for det indre markeds funktion på et højt miljøbeskyttelsesniveau, at Kommissionen er i stand til på forsvarlig måde at overvåge, hvorledes affaldsdirektiverne gennemføres. Også statusrapporter, som Kommissionen rundsender til de øvrige medlemsstater, er et virrkningsfuldt værktøj i udvekslingen af oplysninger og i tilvejebringelsen af mere effektive foranstaltninger i affaldssektoren i fremtiden.

På grundlag af de oplysninger, Kommissionen har fået, kan der drages følgende konklusion:

På trods af, at direktivet henviser til artikel 100 og 235 i Traktaten, og at behovet for at hindre ulige konkurrencevilkår, der kan indvirke på det fælles markeds funktion, er udtrykkeligt nævnt, påviser Kommissionens analyse en meget ringe grad af samordning af medlemsstaternes lovgivning om giftigt og farligt affald. Årsagen er dels det generelle indhold af nogle af direktivets bestemmelser (som i mange tilfælde blot fastsætter mindstekrav), dels det forhold, at medlemsstaterne i mange tilfælde ikke har efterlevet direktivets bestemmelser, der sigter mod at harmonisere håndteringen af giftigt og farligt affald.

Definitionen af giftigt og farligt affald til brug for nationale bestemmelser skulle bygge dels på elementer (mængde eller koncentration af stoffer eller materialer, som er anført i bilaget), der fastlægges af medlemsstaterne, dels på harmoniserede elementer (stoffer eller materialer, som anføres i bilaget). Det har ikke medført nogen harmonisering af de definitioner, de forskellige medlemsstater anvender.

Med hensyn til direktivets hovedmålsætninger (forebyggelse, genanvendelse og recirkulation af affald, forpligtelse til at forhindre skader på menneskers sundhed og miljøet, forbud mod ukontrolleret udledning og transport), og de særlige målsætninger (sortering, mærkning, registrering, tilsyn), har Kommissionen ikke tilstrækkelige oplysninger til at kunne drage kvalificerede konklusioner. Det ser ud til, at direktivets ordlyd i visse tilfælde er brugt i medlemsstaternes lovgivning, men Kommissionen har ikke belæg for at vurdere, hvorledes bestemmelserne er blevet ført ud i livet.

For så vidt angår kompetence til affaldsforvaltning, er der en klar tendens til, at fastsættelse af planprocedurer og udformning af generelle rammer foregår på nationalt plan (dog med visse undtagelser), medens regionale og lokale myndigheder ofte har ansvaret for udarbejdelsen af planerne. Tilladelser, tilrettelæggelse og kontrol henhører almindeligvis under de regionale eller lokale myndigheder, selvom om medlemsstaternes forskellige administrative opbygning giver markante forskelle.

Direktiv 78/319/EØF indeholder en særlig bestemmelse, hvorefter medlemsstaterne kan træffe strengere foranstaltninger end dem, der er fastlagt i direktivet. Der var ingen forpligtelse til at forelægge sådanne foranstaltninger for Kommissionen til godkendelse, selv om Kommissionen skal underrettes i overensstemmelse med artikel 21, stk. 2. Kommissionen har ikke modtaget underretninger af denne type. Det betyder imidlertid ikke, at der ikke er truffet strengere foranstaltninger, end dem, der er fastlagt i direktivet. For eksempel kan medlemsstaternes forskellige definitioner af giftigt og farligt affald og forskellige metoder til gennemførelse af andre af direktivets bestemmelser have været årsag til betydeligt forskelle i de enkelte landes gennemførelse af direktivet.

Direktivets artikel 12, stk. 3, pålægger Kommissionen at foretage regelmæssige sammenligninger af affaldsprogrammerne for at sikre tilstrækkelig harmonisering af direktivets iværksættelse. Med det meget begrænsede antal planer, medlemsstaterne har oplyst om, kan Kommissionen ikke foretage en sådan sammenligning. Samordningen af direktivets gennemførelse, især for så vidt angår affaldsforvaltningsplaner, har derfor ikke været tilstrækkelig. Faktisk har der ikke været gennemført en samordnet overvågning af, hvorledes direktivet anvendes. Et stort antal planer om giftigt og farligt affald er enten ikke udarbejdet eller ikke meddelt Kommissionen inden for de gældende frister. Ofte får Kommissionen heller ikke meddelelse om ajourførte planer. Dette er yderst skadeligt for en effektiv og integreret forvaltning af giftigt og farligt affald på fællesskabsplan.

Som konklusion på denne beretning finder Kommissionen, at der er et åbenbart behov for, at Fællesskabet samordner de nationale foranstaltninger for affaldsforvaltning, og ikke begrænser sig til mindstekrav. Ordlyden af direktiv 78/319/EØF er nok for generel til at sikre en høj grad af integrering af miljøbeskyttelsen inden for et velfungerende indre marked. Med hensyn til direktivets bestemmelse om samordning af forvaltningen af giftigt og farligt affald, har medlemsstaterne oftest foretrukket at følge nationale metoder.

Erfaringerne med direktivet viser også en klar mangel på opfølgning fra medlemsstaternes side i forbindelse med underretning til Kommissionen om foranstaltninger i medfør af direktivet og problemer hermed, fremlæggelse af dertil hørende affaldshåndteringslaner osv.

Kommissionen håber, at forholdene vil bedres betydeligt i forbindelse med gennemførelsen af direktiv 91/689/EØF, som fra den 27.6.95 erstattede direktiv 78/319/EØF. Her skal det bemærkes, at det nye direktiv fastsætter et højt harmoniseringsniveau, med udgangspunkt i en fælles definition af farligt affald (listen over farligt affald)[9]

Kommissionen minder i den forbindelse om, hvor vigtigt det er, at national lovgivning ordret overtager den fælles terminologi for definitioner og lister, idet det er den eneste måde, man kan sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau, et velfungerende indre marked, og lige konkurrencevilkår.

Endelig er direktiv 91/689/EØF baseret på Traktatens artikel 130S, og Kommissionen går derfor ud fra, at undtagelser fra direktivet, som medlemsstater måtte beslutte for at sikre et endnu højere beskyttelsesniveau end det, direktivet bygger på, vil være i overensstemmelse med regler og procedurer fastlagt i Traktatens artikel 130T.

---

9 Rådets beslutning 94/904/EF af 22.12.1994, EFT L 356 af 31.12.1994, s. 14.

DIREKTIV 75/439/EØF OM BORTSKAFFELSE AF OLIEAFFALD

1. Indledning

Direktiv 75/439/EØF om bortskaffelse af olieaffald var det første forsøg på på fællesskabsplan at regulere problemerne i forbindelse med håndtering af olieaffald. Alle medelmsstater med undtagelse af Belgien havde omsat direktivets bestemmelser i national lovgivning. I Belgien er visse af direktivets bestemmelser indføjet i national lovgivning om miljøbeskyttelse og i lovgivning om bortskaffelse af affald, som er vedtaget af den flamske region.

Forskellene i omsætning i og gennemførelse ved nationale bestemmelser var betydelige og kunne, for så vidt som de afspejlede sig i forskelle i håndteringen af olieaffald på europæisk plan, resultere i problemer på det indre marked.

Der har således vist sig at være behov for, at national lovgivning harmoniseres på fællesskabsplan. Men det, som udløste et nyt direktiv, var uden tvivl problemerne med forurening af olie med PCB/PCT, især i Tyskland.

Det var for at løse disse problemer og for at tilpasse bestemmelserne til de tekniske fremskridt, at direktivet om bortskaffelse af olieaffald blev ændret i december 1986, med følgende hovedpunkter og fornyelser:

1. Anvendelsesområdet er yderligere præciseret. Definitionen af olieaffald er ny, således at syntetisk olie og dermed PCB og PCT ikke er medtaget.

Dernæst indføres en grænse for, hvor meget PCB/PCT olieaffald utilsigtet må indeholde. Olieaffald til forbrænding eller regenerering må således ikke indeholder over 50 ppm PCB. Olie med større indhold anses som farligt affald, skal behandles som sådan, og omfattes ikke mere af direktivet.

2. Regenerering prioriteres klart over forbrænding af olieaffald. Generelt anses regenerering af olie for at være den mest miljøvenlige og rationalle nyttiggørelse af olieaffald på grund af den mindre luftforurening samt de besparelser af energi og ikke-fornyelige råstoffer, der kan opnås. Direktivet indeholder også bestemmelser om, at forbrænding kan foretages under særlige vilkår i medlemsstaterne.

3. Særlig opmærksomhed rettes mod indsamling og opbevaring af olieaffald. Virksomheder, der indsamler olie, er underlagt en forpligtelse til registrering og kontrol, samt en tilladelsesordning.

For at opnå en mere effektiv indsamling af olieaffald skal medlemsstaterne iværksætte offentlige oplysningskampagner i medlemsstaterne om opbevaring og indsamling.

4. Endelig bliver der i kraft af det nye direktiv indført grænseværdier for udledningen af forurenende stoffer, der afgives under forbrænding af olieaffald i anlæg med varmeeffekt på mindst 3 MW.

II. Omsætning i national lovgivning - nationale gennemførelsesforanstaltninger

Alle medlemsstater har underrettet Kommissionen om de love, regler og administrative bestemmelser, de har iværksat for at gennemføre direktivet med de ændringer, der indføres i kraft af direktiv 87/101/EØF af 22.12.1986.

Der er dog indledt krænkelsesprocedure over for Tyskland, Italien og Portugal, som ikke har gennemført direktivet i sin helhed.

III. Status for gennemførelsen - rapport/resultat af medlemsstaternes svar på spørgeskema 94/474/EØF (Kommissionens beslutning) på anmodning fra Kommissionens tjenestegrene af 26.6.95

Kommissionens tjenestegrene har anmodet medlemsstaterne om at fremlægge oplysninger om gennemførelse af direktiv 87/101/EØF for tiden før 1995, især årene 1990-1994.

Anmodningen er efterkommet af Tyskland, Frankrig, Italien, Luxembourg, Nederlandene, Portugal og UK. Svarene fra Portugal vedrører dog udelukkende direktivets omsætning i national lov og indeholder ikke de nødvendige oplysninger til at kunne vurdere gennemførelsen af direktivet i Portugal. For så vidt angår Tysklands svar, er de vanskelige at bruge, fordi de henviser til et tidligere spørgeskema og svar og kun medtager oplysninger for 1991.

Forholdet i Danmark er det særlige, at man har lovet at fremsende et svar, men Kommissionen har endnu ikke modtaget det.

For medlemsstater, som ikke har efterkommet Kommissionens anmodning, råder Kommissionen over nogle bidrag, som tidligere er indsendt af Belgien og Grækenland. Oplysningerne går dog desværre kun til 1989 og ligger således uden for den periode, som behandles i undersøgelsen.

For Irland råder Kommissionen ikke over oplysninger om direktivets gennemførelse.

Med hensyn til de nye medlemsstater Østrig, Finland og Sverige, dækker denne beretning en periode, som ligger forud for deres optagelse i Den Europæiske Union.

I det følgende foretages en gennemgang af medlemsstaternes svar på forskellige spørgsmål i spørgeskemaet. For nemheds skyld ledsages afsnittene af numrene på de enkelte punkter i skemaet. De citerede artikler er indeholdt i direktiv 87/101/EØF.

3.a), b), c): Foranstaltninger i medlemsstaterne, som er strengere end direktivets bestemmelser (bl.a. forbud mod forbrænding af olieaffald - art. 16)

Spanien har ikke truffet strengere foranstaltninger end fastlagt i direktivet. Forbud mod forbrænding af olieaffald er ikke gennemført i Spanien, fordi man erkender ikke at kunne håndhæve et sådant forbud.

I **Frankrig** er denne bestemmelse gennemført i kraft af et cirkulære af 5.12.89 om tilladelse til indsamling af olieaffald og forbud mod afbrænding heraf, samt om ukontrolleret indsamling.

Italien har ikke truffet strengere foranstaltninger end direktivets bestemmelser, med undtagelse af visse grænser for Cd og Cl. Grænseværdien for PCB er 25 ppm, og det kan bestemmes, at det kun må forbrændes i anlæg mellem 3 og 6 pmm. Kommissionen er ikke underrettet om denne foranstaltning.

I **Luxembourg** gives der i lov af 17.6.94 om forebyggelse og forvaltning af affald høj prioritet til regenererinng af materialer i almindelighed, og dermed også af olieaffald. Anvendelse af affald som energikilde må kun ske for affald, der ikke kan nyttiggøres gennem andre metoder end varmegenvinding. Disse foranstaltninger er meddelt Kommissionen.

I **Nederlandene** er der truffet strengere foranstaltninger. Der er i overnesstemmelse med definitionen af olieaffald fastsat krav til indholdet af halogener i PCB, og for halogenindholdet af PCB under anvendelse som brændsel eller fremstilling af brændsel. Kravene gælder for alle brændsler. Kommissionen har fået underretning herom.

UK har ikke fundet det nødvendigt at træffe strengere foranstaltninger.

Det fremsendte materiale indeholder ingen oplysninger om strengere foranstaltninger i **Portugal**.

II.1.a), b), c): Foranstaltninger for at sikre indsamling og bortskaffelse af olieaffald, uden at det påfører mennesker og miljøet skade

Alle medlemsstater, som har besvaret spørgeskemaet, har vedtaget bestemmelser herom.

I **Tyskland** kender man kun tallene for 1991, hvor mængden af produceret olie var 1,228,000 tons, mængden af olieaffald 616,000 tons, indsamlet olie 616,000 tons, regenereret olie 402,000 tons, og mængden der anvendes som brændsel 214,000 tons.

I **Spanien** anvendes næsten al olieaffald som brændsel, medens mængden af regenereret olieaffald er faldet drastisk i de sidste tre år, og nu er nede på et ubetydeligt niveau.

I **Frankrig** er indsamlings- og bortskaffelsesnettet organiseret gennem særlige tilladelser og kontrolsystemer. Mængden af olie, der blev produceret i 1994, var 260,000 tons. Den indsamlede mængde er steget siden 1992, til 197,401 tons i 1994. Mængden af regenereret olie er faldet en smule og lå i 1994 på 79,337 tons. Den mængde, der blev anvendt som brændsel, er derimod næsten fordoblet siden 1992, og nåede 118,064 tons i 1994.

I **Italien** er mængden af olie på markedet faldet fra 692,000 tons i 1990 til 616,000 tons i 1994. Mængden af indsamlet olie, som i 1994 var på 169,568 tons, har været næsten uændret siden 1990, mens mængden af regenereret olie er steget og var på 143,529 tons i 1994. De mængder, der er anvendt som brændsel, er halveret og lå i 1994 på 22,656 tons, medens kun 1,420 tons blev bortskaffet.

I **Luxembourg** skal en indsamlingsvirksomhed have en tilladelse efter bestemmelserne i artikel 6 i reglement af 30.11.1989 om olieaffald, og efter bestemmelserne i artikel 10 i lov af 17.6.-1994 om forebyggelse og forvaltning af affald.

De producerede mængder er steget en smule siden 1992, til 4,554 tons i 1994, som alt sammen indsamles, men kun halvdelen regenereres. Mængden af olie, der anvendes som brændsel er faldet kraftigt siden 1992 og lå i 1994 på 1997 tons. Kun en ubetydelig del, 11 tons, bortskaffes.

I **Nederlandene** har mængden af olie på markedets været næsten uforandret i perioden 1991-1993, hvor den nåede 179,000 tons, som giver 90,000 tons olieaffald, hvoraf en tredjedel indsamles. Regeneretion foretages ikke. 47,000 tons anvendes som brændsel, og 31,000 tons bortskaffes.

I **UK** er mængden af olie på markedet faldet noget siden 1990, og lå i 1993 på 804,000 tons. Også mængden af olieaffald er mindsket, til 402,000 tons i 1993. Mængden af indsamlet olieaffald er steget med ca. en tredjedel siden 1990, og lå i 1993 på 383,000 tons. Næsten al olien forbrændes, kun en ubetydelig del regenereres: 25,000 tons i 1993.

2. a), b): Tekniske, økonomiske og organisatoriske hensyn i relation til artikel 3, stk. 1, som hindrer medlemsstaterne i at prioritere behandling af olieaffald ved regenerering

I **Tyskland** har der været betydelige vanskeligheder som følge af den meget lave pris på olie.

I **Spanien** er der intet, der hindrer en prioritering af regenerering af olie.

I **Frankrig** er de økonomiske forhold sådan, at forbrænding er en mere rentabel metode end regenerering.

I **Italien** finder man også sådanne problemer.

I **Luxembourg** er der problemer som følge af manglen på regenereringsanlæg, og behandlingen foretages i udlandet. Lov af 17.6.1994 vil kunne give større muligheder for regenerering.

I **Nederlandene** er der hindringer for regenerering af olie. I 1980'erne var det regeringens politik, at olieaffald skulle regenereres i et centralt behandlingsanlæg (CBE), men økonomiske forhold har bevirket, at behandlingen aldrig er kommet i gang. I øjeblikket forsøger man sammen med olieproducenterne at etablere et behandlingsanlæg for olieaffald, som skal fremstille brændsel af høj kvalitet (diesel, gasolie til flåden). Der er givet tilladelse til en virksomhed, som dog ikke har kunnet komme i gang på grund af en klage til statsrådet (som stadig behandles).

For nyligt fremkom producentsammenslutningen med et forslag til regenerering. Der blev gennemført en analyse, som viste, at forskellen mellem de nødvendige investeringer til et anlæg til fremstilling af basisolie og investeringer til fremstilling af brændsel er meget betydelig. Risikoen for, at forskellen ikke kan indhentes inden for rimelig tid ved hjælp af overfinansiering af produktet efter regenerering anses for at være for stor. Desuden mener man, at det er mindre ønskeligt for opretholdelsen af en bortskaffelsesordning at overlade behandlingen af olieaffald til en sammenslutning af indsamlingsvirksomheder. I øjeblikket centrifugeres olieaffaldet, og produktet sælges som brændsel eller som blandingsprodukt til fremstilling af brændsel. Forbrænding af ubehandlet olieaffald forekommer næsten ikke. Olieaffald opbevares også i specialbeholdere osv. Det betragtes ikke som olieaffald men som farligt affald, som derfor ofte bortskaffes i forbrændingsanlæg.

I **UK** ophørte recirkulationen af olieaffald i 1986. Årsagen var økonomiske og tekniske problemer: den stigende konkurrence mellem olieselskaberne fik priserne på råolie til at styrkdykke i forhold til recirkuleret olie. Hertil kommer, at der under recirkulationsprocessen opstod reststoffer, som var vanskelige eller dyre at bortskaffe.

2. c), d): Tekniske, økonomiske og organisatoriske hensyn i relation til artikel 3, stk. 2, som indvirker på forbrændingsmulighederne

I **Frankrig** kan olie, som ikke regenereres, kun bortskaffes i anlæg, som har fået en miljøgodkendelse, og som råder over udstyr til genvinding af varme.

I **Italien** er der ingen hindringer af denne art.

I **Luxembourg** findes der ingen anlæg til forbrænding af olie.

I **UK** har der indtil nu ikke været hindringer for forbrænding af olieaffald.

2. e): Hvis tekniske, økonomiske eller organisatoriske hensyn hindrer regenerering eller forbrænding af olieaffald, træffes der da foranstaltninger for at destruere, opbevare eller deponere olieaffald under kontrol og uden skadelige virkninger (artikel 3, stk. 3)

Frankrig og **Nederlandene** har ikke besvaret dette spørgsmål.

I **Italien** er der ikke truffet sådanne foranstaltninger, fordi den bortskafne olie overholder de emissionsgrænser, som gælder for regenerering og forbrænding.

I **UK** kan der i medfør af regler fra 1994 om tilladelse til håndtering af affald undtagelsesvis gives tilladelse til, at olie opbevares i beholdere på under tre kubikmeter. Denne regel fremmer de private husholdningers indsamling af olieaffald med henblik på recirkulation.

I slutningen af 1994 blev der indført en ny proces, hvormed ren olie kan fremstilles til en lav pris. Dette er også af interesse for de private forbrugere.

3. a), bb): Offentlige oplysningskampagner for at sikre hensigtsmæssig opbevaring og så omfattende indsamling af olieaffald som muligt (artikel 5, stk. 1)

I **Tyskland** afholdes jævnligt seminarer og konferencer for virksomheder og offentligheden, med deltagelse af forbundsmyndigheder eller lokale myndigheder. Der udsendes desuden informationsmateriale.

I **Spanien** har myndighederne i de selvstyrende regioner (Valencia, Catalanien, Andalucien, Pais Vasco, Galicien og Madrid) gennemført offentlige oplysningskampagner i forskellige medier.

I **Frankrig** blev der i 1986 gennemført en oplysningskampagne, som bestod af spredte TV-indslag under verdensmesterskaberne i fodbold, og en plakatkampagne. Der er også oprettet et "grønt" telefonnummer, som borgerne stadig kan ringe til. Desuden stiller Minitel på foranledning af ADEME adresser til rådighed for offentligheden på indsamlingsvirksomheder og modtagecentraler. Der er gennemført for skellige oplysningskampagner for offentlige målgrupper på lokalt plan.

I **Italien** har der været gennemført oplysningskampagner. Ifølge lov 92/95 er konsortier ansvarlige for at øge offentlighedens bevidsthed (art. 10) om olieaffald, og det sker gennem indslag i dagblade, magasiner og TV. Siden 1990 har man gratis kunnet ringe til et "grønt" telefonnummer og stille spørgsmål om, hvad man skal stille op med sit olieaffald.

I **Luxembourg** er der i forbindelse med miljøministeriets kampagne Superdreckskäscht gennemført forskellige oplysningsaktiviteter: TV- og radioindslag, oplysninger i aviser og biografer, og deltagelse i messer.

I **Nederlandene** gennemføres lignende aktiviteter, især oplysningskampagner for små mængder kemisk affald "klein chemisch afval" (KCA), som har været ført i flere medier. Olieaffald var omfattet af KCA. Kampagnerne er gennemført af regeringen, nationale og lokale myndigheder, i TV, radio, dag- og ugeblade, samt ved opslag og annoncer i busser. Der er udarbejdet en brochure om håndtering af olieaffald.

Oplysningerne fra Nederlandene giver indtryk af, at olieaffald som følge af denne oplysningsvirksomhed bortskaffes på lovlig vis.

I **UK** startede den nationale myndighed National River Authority (NRA) i januar 1995 en kampagne om bortskaffelse af olie i samarbejde med og med økonomisk støtte fra olieindustrien. De vigtigste elementer var regler for forsvarlig håndtering af olie rettet mod handelssektoren og private borgere, som advarer om farer ved ukorrekt bortskaffelse, samt samarbejde med industrien og forbrugerne om bortskaffelse af olie.

4. Antal virksomheder, der foretager indsamling af olieaffald, alene eller sammen med andet affald, og antal myndigheder (artikel 5, stk. 4)

I **Tyskland** findes et tæt net af 200 bortskaffelsesanlæg, som foretager indsamling af olieaffald.

I **Spanien** findes der ud over den nationale myndighed i hver af de autonome områder en kompetent myndighed. Tilladelsesordningen bygger på en administrativ forordning. Der er givet ialt 68 tilladelser til virksomheder, der indsamler olie.

I **Frankrig** får indsamlingsvirksomhederne tilladelse af præfekten for departementet, og den gælder for et afgrænset område. I hvert departement er der 1-5 indsamlingsvirksomheder, ialt 233. Tilladelse til indsamling af olieaffald gives i medfør af anordning 79-981 af 21.11.1979.

I **Italien** henhører kontrollen under de regionale myndigheder, 20 ialt. Der er indført en tilladelsesordning, og ialt 74 virksomheder har fået en tilladelse, det vil sige virksomheder, som også indsamler andet affald, og som deltager i konsortier.

I **Luxembourg** findes i øjeblikket ialt 17 virksomheder, som indsamler olieaffald, hvoraf 7 har fået tilladelse udelukkende til indsamling af olie.

I **Nederlandene** findes én national myndighed og 12 på provinsplan. På nationalt plan har tre virksomheder fået tilladelse udelukkende til behandling af olieaffald, og tre til behandling af olie og andet affald. På provinsplan har tre virksomheder tilladelse til behandling af olie og andet affald. Der er indført tilladelsesordninger på to niveauer. Ministeren skal meddele tilladelse til indsamling af olieaffald. Personer, som har fået en tilladelse, kontrolleres af regeringen. Halvdelen har desuden tilladelse til indsamling af blandinger af olie/vand/slam, som fremkommer ved tømning af generatorer på autoværksteder. Sådanne tilladelser meddeles og kontrolleres af provinsmyndighederne.

I **UK** er der ingen organer, som har et samlet overblik over oplysninger om disse forhold. Oplysningerne ligger hos de enkelte myndigheder med ansvar for regulering af affald.

5. a, b, c) Beslutning om at underkaste olieaffald forskellige behandlinger, der er nævnt i artikel 3, og passende kontrolforanstaltninger (artikel 5, stk. 3)

I **Tyskland** underkastes olieaffald i øjeblikket raffinering med henblik på fremstilling af basisolie og behandling til fremstilling af brændsel. Der er udviklet nye metoder, som tilsætning af vand, som dog endnu ikke anvendes i tilstrækkeligt omfang.

I **Spanien** er ikke truffet sådanne beslutninger, men gennem forskellige bekendtgørelser gives der støtte til indsamling af olie til regenerering og i mindre omfang til forbrænding. Trods den frie konkurrence på markedet er det efterspørgslen i sektoren, som er afgørende for, hvilken slutbehandling eller endelig deponering af olien, der vælges. Myndighederne gennemfører kontrol af oliens oprindelse og bestemmelsessted.

I **Frankrig** sker behandlingen i overensstemmelse med direktivets artikel 3, såvel regenerering, forbrænding og opbevaring. Kontrolforanstaltningerne bygger på bestemmelserne og udøves af de myndigheder, der fører tilsyn med de pågældende virksomheder i deres område. Hvis der fra disse myndigheder indberettes om manglende overholdelse af vilkår fastsat i tilladelsen, kan miljøministeren inddrage tilladelsen efter en fremgangsmåde, der er fastlagt i anordning 79-981, artikel 9.

I **Italien** er sådanne beslutninger ikke truffet. Olie regenereres eller forbrændes, men der gennemføres ikke kontrol heraf.

I **Luxembourg** er der i medfør af regulativ som ændret den 23.12.1987 om forbrændingsanlæg, der forbrænder flydende eller luftformig brændsel, nedlagt forbud mod al forbrænding af olieaffald i anlæg på under 3 MW. For anlæg over 3 MW skal der indhentes forudgående tilladelse fra miljøministeren.

I **Nederlandene** bruges olieaffald som brændsel, efter at det er behandlet (centrifugering). Fem virksomheder har tilladelse til centrifugering af olieaffald. Tilladelserne fastsætter en række krav om beskyttelse af sundhed og miljø. Kontrollen udøves af myndighederne i den provins, virksomheden ligger i.

UK finder ikke, at denne bestemmelse indebærer nogen fordele.

6. a), b) Antal virksomheder med tilladelse til at regenerere, anvende som brændsel eller bortskaffe olieaffald, alene eller sammen med andet affald; antal myndigheder, og foranstaltninger til sikring af, at der træffes passende beskyttelsesforanstaltninger (artikel 6, stk. 1 og 2)

I **Tyskland** er der 200 bortskaffelsesvirksomheder, som indgår i en tilladelsesordning med tilhørende rettigheder.

I **Spanien** er der med henblik på behandling udelukkende af olie givet tilladelse til to regenereringsanlæg, 15 forbrændingsanlæg og 51 bortskaffelsesanlæg. Som vilkår for tilladelserne gælder, at anlæggene skal føre register over olie, kontrollere emissioner og spildevand, og være underlagt myndighedskontrol.

I **Frankrig** er der givet 54 tilladelser til virksomheder over hele landet, hvoraf 27 regenererer og 27 forbrænder olie. Tilladelsesordningen administreres på to niveauer, regionalt og nationalt. Tilladelsen gives i medfør af anordning fra miljøministeren. Kontrol med anlæggenes aktiviteter udøves af de regionale myndigheder.

I **Italien** er der givet seks tilladelser til regenerering og to til endelig bortskaffelse. Kontrollen gennemføres på nationalt plan af miljøministeriet.

I **Luxembourg** findes der ikke anlæg for bortskaffelse af olieaffald.

I **Nederlandene** meddeleles tilladelser kun til virksomheder, der også bortskaffer andet affald. Der findes 12 provinsmyndigheder, og fem virksomheder har fået tilladelse til bortskaffelse.

I **UK** er der af de to nationale inspektorater for forurening og for forurening fra industrien givet tilladelser til 15 regenereringsanlæg og 15 anlæg til forbrænding af olieaffald.

Herudover er der givet 2,240 tilladelser fra 456 regionale myndigheder (District Councils) til forbrænding af olie. Der er ikke givet tilladelse til behandling af olie sammen med andet affald.

7. Foranstaltninger i medfør af artikel 7 vedrørende regenereret olie

Spanien har truffet foranstaltninger i medfør af artikel 7, men har hverken underrettet Kommissionen eller givet en forklaring på den manglende underretning.

I **Frankrig** gennemføres direktivets artikel 7 gennem cirkulære 11-86 af 11.3.1986 om kontrol med anlæg til genvinding af olieaffald.

Italien har truffet sådanne foranstaltninger, men har ikke underrettet Kommissionen, fordi de kompetente myndigheder stadig er i gang med en vurdering af de nøjagtige tekniske krav i den nationale lovgivning, som gennemfører bestemmelserne i direktivets artikel 7.

I **Luxembourg** gennemføres direktivets artikel 7 i regulativ af 30.11.1989 om olieaffald, især artikel 8. Anlæg for regenerering af olieaffald er desuden omfattet af bestemmelserne i lov af 17.6.1994 om forebyggelse og forvaltning af affald, som fastsætter krav om tilladelser. Tilladelserne indeholder særlige vilkår.

I Luxembourg findes ingen anlæg for regenerering af olieaffald. Foranstaltningerne er meddelt Kommissionen.

I **Nederlandene** anvendes direktivets artikel 7 ikke, idet der ikke foretages regenerering af olieaffald (det forudsættes, at der ved basisolie forstås basissmøremidler).

I **UK** er der truffet følgende foranstaltninger i medfør af artikel 7:
- art. 7(a): kapitel I og II i miljøbeskyttelsesloven (EPA 1990),
- reglement om miljøbeskyttelse 1991 (metoder og stoffer) SI nr. 472 som ændret ved reglement om tilladelser til affaldshåndtering, 1994 (reglement nr 14).

7.a) Grænseværdier for forurenende stoffer anført i bilaget til direktivet (artikel 8, stk. 1, punkt a)

I **Spanien** og **Frankrig** skal anlæg med en varmeeffekt på over 3 MW overholde de grænseværdier, der er fastsat i direktivet.

I **Italien** er der for nogle stoffer fastsat strengere grænseværdier: Cd 0,2 mg/Nm3, Cl 30 mg/Nm3, Cr, Cu, V, Pb < 5 mg/Nm3.

I **Luxembourg** er der fastsat samme grænseværdier som dem, der anføres direktivet, og indholdet af PCB i olieaffald til forbrænding må ikke overstige 50 ppm.

Inden for rammerne af tilladelsesordninger har der dog siden 1994 været anvendt vejledende nationale tærskelværdier for udledninger til luft, som er strengere for de i direktivets bilag anførte stoffer og for andre parametre og stoffer.

I **Nederlandene** anses olieaffald, som er behandlet (efter visse specifikationer) ikke som olieaffald. Anvendelse som brændsel er i sådanne tilfælde underlagt de samme nationale krav som almindeligt brændsel. Hvis olieaffald forbrændes på autoværksteder, er der normalt tale om anlæg > 3 MW.

I **UK** skal anlæg med varmeeffekt over 3 MW overholde de samme grænseværdier som dem, der er anført i direktivet.

7.b) Grænseværdier for de i bilaget anførte stoffer under forbrænding i anlæg med en varmeeffekt under 3 MW, og oplysninger om kontrolforanstaltninger (artikel 8, stk. 1, punkt b)

I **Spanien** er der ikke givet tilladelse til forbrænding af olie på anlæg med varmeeffekt under 3 MW.

I **Frankrig** indgår anlæg med varmeeffekt < 3 MW ikke i nettet af anlæg til bortskaffelse af olieaffald.

I **Italien** er det ikke tilladt at forbrænde olie i anlæg med varmeeffekt under 3 MW.

I **Nederlandene** ligger kravene på linie med kravene til udledning af røggasser, som er fastsat i miljøgodkendelserne.

I **UK** gælder for denne type anlæg kun grænseværdier for Pb på 5 mg/m3 og for partikler på 100 mg/m3, men den laveste brændværdi kan være på 0,4 MW.

7.c) Antal myndigheder, der kontrollerer forbrænding af olieaffald (artikel 8, stk. 3)

I **Spanien** har de seks anlæg, som er godkendt til forbrænding af olie, alle en varmeeffekt over 3 MW. Der er 17 kontrolmyndigheder i de selvstyrende områder.

Frankrig har ikke besvaret dette spørgsmål.

I **Italien** er der ikke givet tilladelse til anlæg under 3 MW.

I **Nederlandene** er det de kommunale myndigheder, som er ansvarlige for kontrollen. Der findes ca. 600 myndigheder til anlæg med en varmeeffekt på 3 MW eller derunder.

I **UK** findes 456 lokale kontrolmyndigheder til anlæg under 3 MW og en national myndighed til anlæg over 3 MW.

8. Minimumsgrænser for mængden af olieaffald, der udløser en pligt for anlæg, der fremstiller, indsamler og bortskaffer olieaffald, til at føre register og meddele oplysningerne til myndighederne ((artikel 11)

I **Spanien** er grænsen 500 liter, for fremstilling såvel som for indsamling og bortskaffelse.

I **Frankrig** er der krav om indsamling, når det drejer sig om mængder over 200 liter. Der gælder ikke mindstegrænser for bortskaffelse, idet bortskaffelse af olieaffald, uanset mængde, kun må finde sted efter forudgående tilladelse. På samme måde er der ingen mindstemængder for fremstilling. Alle, der ligger inde med olieaffald skal enten overdrage olien til en indsamlingsvirksomhed eller selv stå for bortskaffelsen på grundlag af en tilladelse.

I **Italien** og **Luxembourg** gælder ikke lovfæstede minimumsgrænser.

I **Nederlandene** er der ikke fastsat nationale minimumsgrænser. Indsamlingsvirksomheder skal føre journal, opbevare naterialet i 10 år og på anmodning fremlægge det for myndighederne. Journalen skal for hver sending omfatte dato for tilladelsen og modtagelsen, indehaver, varens art - affaldskode, vægt, type af godkendelse, henvisning til analyserapport, prissats.

I **UK** opbevares sådanne oplysninger ikke centralt, men der er taget skridt til, at de bliver indsamlet til brug for den første beretning om direktivet.

9. a, b) Godtgørelse til virksomheder, som indsamler olieaffald, gennemsnitsbeløb, beregningsgrundlag og finansieringsmåde (artikel 14)

I **Spanien** er indført en støtteordning på ca. 500 millioner pesetas til indsamling af olieaffald. Der anvendes to beregningsmodeller, en for olie til regenerering og en for olie til forbrænding, i henhold til en bekendtgørelse for årene 1989, 1990, 1991, 1992 og 1994.

I **Frankrig** er der med dekret af 31.8.1989 indført en skattelignende afgift på basisolie, som administreres af et nationalt organ for bortskaffelse og genvinding af affald, og opkræves af toldmyndighederne. Godtgørelsen til indsamlingsvirksomhederne beregnes pr. ton indsamlet olieaffald.

I **Italien** ydes der godtgørelse til indsamlingsvirksomheder.

I **Luxembourg** og **UK** ydes der ikke godtgørelse til virksomheder, der indsamler olieaffald.

I **Nederlandene** fastsættes månedligt en maksimalsats på grundlag af omkostninger og indtægter efter behandling. Den faktiske sats er +/- 10-15 cent/liter, for indsamling og behandling. Der kan ikke skelnes mellem de to aktiviteter, fordi indsamlingsvirksomhederne også foretager behandling. (Svaret gælder tillige for punkt 10. a), b).

10. a, b) Godtgørelse til virksomheder, som bortskaffer olieaffald, gennemsnitsbeløb, beregningsgrundlag og finansieringsmåde (artikel 14)

I **Tyskland** ydes der ikke godtgørelse til virksomheder, der bortskaffer olieaffald.

Siden 1989 har man i **Spanien** ydet godtgørelse til virksomheder, der bortskaffer olieaffald, med gennemsnitligt 6 pesetas/kilo. Beløbet skal dække omkostningerne ved håndtering, indsamling, transport og bortskaffelse.

I **Frankrig** gælder den skattelignende afgift også for virksomheder, der bortskaffer olieaffald, i forbindelse med investeringsprojekter.

I **Italien** ydes der godtgørelse til virksomheder, der bortskaffer olieaffald.

I **Luxembourg** ydes der ikke godtgørelse til anlæg, der bortsakffer olieaffald.

I **UK** er der ikke planer om godtgørelse til virksomheder, der bortskaffer olieaffald.

11. Foranstaltninger, der træffes af medlemsstaterne for at prioritere behandling af olieaffald ved regenerering (dette punkt var ikke med i spørgeskemaet)

I **Tyskland** prioriterer man ikke regenerering, men det er ifølge reglement om olieaffald forbudt at blande olie, som kan genraffineres, med anden olie.

I **Spanien** er sådanne foranstaltninger kun truffet indirekte, ved hjælp af bekendtgørelserom støtte til indsamling af olie til regenerering.

I **Frankrig** bestemmes det i anordning af 21.11.1979, art. 2, at olieaffald fortrinsvis skal bortskaffes ved regenerering eller recirkulation i godkendte anlæg.

I **Italien**, **UK** og **Nederlandene** er der ikke truffet foranstaltninger til at prioritere regenerering.

I **Luxembourg** giver lov af 17.6.1994 om forebyggelse og forvaltning af affald prioritet til regenerering af materialer i almindelighed.

IV. Konklusioner

Som det fremgår af den generelle indledning, kan beretningen i hovedtræk kun omfatte meddelelser fra de seks medlemsstater Spanien, Italien, UK, Frankrig, Luxembourg og Nederlandene, som har fremlagt tilstrækkelige oplysninger for perioden 1990-1994.

Disse lande har alle truffet de nødvendige foranstaltninger for, at olieaffald indsamles og bortskaffes uden skade for mennesker og miljøet.

Imidlertid er det kun i Frankrig og Luxembourg, lovgivningen klart prioriterer regenereing af olieaffald. I Spanien sker det i visse love. Det fremgår også, at de mængder, der regenereres, i den undersøgte periode kun er steget i Italien.

I 1991 (sidst indsendte oplysninger) blev to tredjedele af det olieaffald, der indsamledes i Tyskland, regenereret, og den sidste tredjedel omdannet til brændsel. Halvdelen af oliemængderne i Luxembourg blev regenereret.

I Frankrig er mængden af regenereret olie faldet kraftigt i perioden, og mængderne af olie, der omdannes til brændsel, er fordoblet. I Spanien omdannes al olien til brændsel.

I UK har man siden 1986 forbrændt al olieaffald. I Nederlandene blev halvdelen af det indsamlede olieaffald omdannet til brændsel, den anden halvdel bortskaffet. Som forklaring på denne ret skuffende situation kan anføres, at både Italien, UK, Frankrig, Luxembourg, Nederlandene og Tyskland har øget de økonomiske byrder ved regenerering.

Af en gennemgang af direktivets øvrige bestemmelser fremgår, at egentligt effektive foranstaltninger kun vedrører aktioner frem til indsamling af olieaffald. Der er ingen medlemsstater, som har vist fast vilje til effektivt at prioritere regenerering.

Alle medlemsstaterne, der omhandles i beretningen, har gennemført oplysningskampagner med henblik på at sikre hensigtsmæssig opbevaring og så omfattende indsamling af olieafald som muligt.

Derimod har kun Italien og Luxembourg fastsat grænseværdier, som er strengere end direktivets, og kun Italien, Spanien og Frankrig har fastsat minimumsgrænser for, hvornår indsamlings-, behandlings- og bortskaffelsesanlæg skal føre register over deres aktiviteter.

Med hensyn til godtgørelser, er det kun i UK, der ikke ydes godtgørelse for indsamling af olieaffald, mens UK, Luxembourg og Tyskland ikke yder godtgørelse for bortskaffelse.

Følgende konklusion kan drages:

1) direktivet er kun blevet gennemført delvist,

2) medlemsstaterne har ikke ønsket effektivt at prioritere regenerering frem for forbrænding af olieaffald.

DIREKTIV 86/278/EØF OM BESKYTTELSE AF MILJØET, NAVNLIG JORDEN, I FORBINDELSE MED ANVENDELSE I LANDBRUGET AF SLAM FRA RENSNINGSANLÆG

I. Indledning

I direktiv 86/278/EØF om beskyttelse af miljøet, navnlig jorden, i forbindelse med anvendelse i landbruget af slam fra rensningsanlæg, som blev vedtaget af Rådet den 12.6.1986, fremgår det af artikel 17, at medlemsstaterne hvert fjerde år, første gang fem år efter direktivets meddelelse, skal udarbejde en sammenfattende rapport om anvendelse af slam i landbruget.

Direktivet er meddelt til medlemsstaterne den 17.6.1986, og medlemsstaterne skulle således udarbejde den første rapport for årene 1987-1990 inden den 17.6.1991.

Seks medlemsstater, Belgien, Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrig og UK, har fremsendt deres rapporter i 1991-1992. Kommissionen har ikke fundet det hensigtsmæssigt at offentliggøre oplysningerne, som er ufuldstændige, spredte og fremsendt i uens form.

Den anden rapport for årene 1991-1994 skulle ifølge artikelt 17 i direktivet fremsendes inden den 17.6.1995. Selv om der er sendt erindringsskrivelser den 18.5. og den 25.7.1995, har kun Belgien, Spanien, Frankrig, Portugal og UK fremsendt deres rapporter.

Som nævnt i indledningen dækker denne sammenfattende beretning perioden 1991-1994 og omhandler kun de fem nævnte medlemsstater.

II. Direktivets omsætning i national lovgivning

Nogle medlemsstater har endnu ikke truffet alle de nationale foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme direktivet. Belgien er af Domstolen blevet dømt for ikke at have gennemført direktivet (dom af 3.5.1994, C-260/93). Dette blev i januar 1992 afhjulpet for den flamske region, i januar 1995 for den wallonske region, og i august 1995 for Bruxelles--regionen.

Kommissionen har ved afslutningen af den periode, beretningen dækker, endnu ikke fået underretning om den gennemførelseslovgivning, som er nødvendig for, at direktivet efterkommes i sin helhed i Portugal, medens gennemførelsesbestemmelserne i Frankrig, navnlig art. 2(a), 6(a og b), 9, 10(1) og 16, er blevet behandlet i korrespondance mellem Kommissionen og Frankrig.

I Irland gælder følgende: medens bilag Ia i direktivet henviser til jord med pH-værdier på 6 og 7, omfatter de tilsvarende irske tabeller (del I i bilag til SI 183 fra 1991) jord med pH-værdier fra 5 til 7. På forespørgsel fra Kommissionen om denne forskel i den irske lovgivning, har de irske myndigheder forsikret, at det ikke giver anledning til risiko for miljøet.

III. Iværksættelse af direktivet: rapporter/svar fra medlemsstaterne på spørgeskema i henhold til Kommissionens beslutning 94/474/EØF

Efter vedtagelsen af direktiv 91/692/EØF[10] om standardisering og rationalisering af rapporterne om gennemførelse af en række miljødirektiver har Kommissionen indført et standardspørgeskema til udarbejdelse af rapporter om gennemførelsen af direktiv 86/278/EØF.

Selv om spørgeskemaet formelt først skal bruges første gang for perioden 1995-1997, har Kommissionen bedt medlemsstaterne om så vidt muligt at anvende det ved rapporter for 1991-1994.

Belgien, Spanien, Frankrig, Portugal og **UK** har fremsendt rapporter for perioden.

Den belgiske rapport omfatter ikke Bruxelles-regionen, hvor der ikke findes rensningsanlæg. På grund af den forsinkede gennemførelse af direktivet følger rapporten om den wallonske region i Belgien ikke formelt spørgeskemaet.

---

[10]EFT L 377, 31.12.91, s. 48.

I den franske rapport er visse spørgsmål ikke besvaret, medens rapporten fra Portugal består udelukkende af en beskrivelse af projektet "Portaria".

For de medlemsstater, som ikke har reageret på Kommissionens anmodning, råder Kommissionens tjenestegrene over bidrag, som tidligere er kommet fra Danmark og Tyskland. Desværre omfatter oplysningerne kun perioden frem til 1989 og ligger således uden for den periode, spørgeskemaet dækker.

I det følgende gennemgås de svar, medlemsstaterne har givet på de forskellige spørgsmål i spørgeskemaet. Af hensyn til overskueligheden henviser afsnittenes numre til numrene på skemaets spørgsmål.

III. 1 Særlige vilkår for anvendelsen af spildevandsslam fra septiktanke og andre lignende anlæg (art. 3, stk. 2)

I **Belgien** må spildevandsslam ifølge anordning fra oktober 1977 om anvendelse af gødning og jordforbedringsmidler (dvs. spildevandsslam) ikke indeholde skadelige eller giftige stoffer, insekter, giftige nematoder, mikrobiologiske agenser eller phytopatologiske kim, som kan være skadelige for floraen og for menneskers og dyrs sundhed.

I **Spanien** gælder samme bestemmelser som for spildevandsslam fra rensningsanlæg.

I **Frankrig** skal udspredning foretages på hensigtsmæssig måde og slammet grundigt nedpløjes senest følgende dag.

Portugal har ikke svaret på dette spørgsmål.

I **UK** gælder samme regler for septiktanke som for slam fra rensningsanlæg. Behandlet ikke-nedfældet slam skal nedpløjes, så snart det med rimelighed er muligt.

III. 2(a) Grænseværdier for indholdet af tungmetaller i jord og slam, og for den maksimale mængde, der må tilføres

Tabellerne nedenfor giver oplysninger om de forhold, der omhandles i direktivets bilag IA, B og C.

Nr. 1 Grænseværdier i jord (mg/kg) (direktivets bilag IA)

Parameter	Direktiv 86/278/EØF	Belgien			Spanien		Frankrig	Portugal			Det Forenede Kongerige			
		Flandern		Vallonien										
		Sandjord	Lerjord		pH <7	pH > 7		pH <5,5	pH 5,5 <7	pH > 7,0	pH 5,0-5,5	pH 5,5-6	pH 6-7	pH >7
Cadmium	1-3	1	3	1	1	3	2	1	3	4	3	3	3	3
Kobber	50-140	50	140	50	50	210	100	50	100	200	80	100	135	200
Nikkel	30-75	30	75	50	30	112	50	30	75	110	50	60	75	100
Bly	50-300	50	300	100	50	300	100	50	300	450	300	300	300	300
Zink	150-300	150	300	200	150	450	300	150	300	450	200	250	300	450
Kviksølv	1-1,5	1	1.5	1	1	1,5	1	1	1,5	2,0	1	1	1	1
Chrom	-	100	150	100	100	150	150	50	200	300	400	400	400	400

Nr. 2 Grænseværdier i slam (mg/kg) (direktivets bilag IB)

Parameter	Direktiv 86/278/EØF	Belgien		Spanien		Frankrig		Portugal	Det Forenede Kongerige
		Flandern	Vallonien	pH <7	pH >7	Refereuce	Grænse		
Cadmium	20-40	12	10	20	40	20	40	20	-
Kobber	1000-1750	750	600	1000	1250	1000	2000	1000	-
Nikkel	300-400	100	100	300	400	200	400	300	-
Bly	750-1200	600	500	750	1200	800	1600	750	1000
Zink	2500-4000	2500	2000	2500	4000	3000	6000	2500	-
Kviksølv	16-25	10	10	16	25	10	20	16	-
Chrom	-	500	500	1000	1500	1000	2000	1000	-

Nr. 3 Grænseværdier for den årlige mængde af tungmetaller, der må tilføres dyrket landbrugsjord (kg/ha/år) (direktivets bilag IC)

Parameter	Direktiv 86/278/EØF	Belgien			Spanien	Frankrig	Portugal	Det Forenede Kongerige
		Flandern		Vallonien				
		Græsarealer	Dyrket jord					
Cd	0,15	0,012	0,024	-	0,15	0,06	0,15	0,15
Cu	12	0,75	1,5	-	12	3	12	7.5
Ni	3	0,1	0.2	-	3	0,6	3	3
Pb	15	0,6	1,2	-	15	2,4	15	15
Zn	30	2,5	5	-	30	9	30	15
Hg	0,1	0,01	0,02	-	0,1	0,03	0,1	0,1
Cr	-	0,5	1	-	3	3	4,5	

III. 2(b) Maksimale mængder af spildevandsslam, som må tilføres jord, i ton tørstof (ton tørstof/ha/år (art. 5, stk. 2a)

I **den flamske region** må der tilføres 1 ton tørstof/ha/år på græsarealer, og 2 tons på dyrkede arealer. Disse mængder må tilføres én gang på tre år.

UK har valgt den metode, som er beskrevet i artikel 5, stk. 2b) (fastsættelse af grænseværdier for tungmetaller, der tilføres jorden pr. ha/år), og har ikke fastsat grænser for de maksimale mængder spildevandsslam, der må tilføres jorden pr. ha/år.

De øvrige rapporter besvarer ikke dette spørgsmål (den wallonske region, Spanien, Frankrig, Portugal).

III. 2(c) Overskridelse af grænseværdier for koncentrationen af tungmetaller, som tillades på arealer, der udelukkende er bestemt til dyrkning af foderafgrøder (bilag 1A, note 1)

I **den flamske region** og i **Spanien** er der ikke givet tilladelse til overskridelse af direktivets grænseværdier.

Rapporterne for den wallonske region, Frankrig og Portugal giver ikke oplysninger om dette spørgsmål.

I **UK** er der givet tilladelse til overskridelse af grænseværdierne på 11 arealer på i alt 2 540 ha, som grænser op til rensningsanlæg og anvendes som udspredningsområde. Grænseværdierne er dog ikke nævnt i rapporten.

III. 2(d) Overskridelse af grænseværdier for tungmetaller, som tillades på arealer, hvis pH-værdi ligger over 7 (bilag 1A, note 2)

I **den flamske region** er der givet tilladelse til værdier på henholdsvis 75, 45, og 225 mg/kg for kobber, nikkel og zink på arealer, hvis pH-værdi til stadighed ligger over 7.

Rapporterne for den wallonske region og for Frankrig besvarer ikke dette spørgsmål.

De tilladte grænseværdier i **Spanien** og **UK** og forslag til værdier i **Portugal** fremgår af tabel 1.

III. 2(e) Overskridelse af grænseværdier for den årlige mængde af tungmetaller, der må tilføres arealer, hvor der dyrkes foderafgrøder (bilag IC, note 1)

Overskridelse af disse grænseværdier er ikke tilladt i **den flamske region** og i **Spanien**.

I **UK** kan der gives tilladelse til overskridelse af grænseværdierne på de arealer, der er nævnt i punkt II. 2c), men der er ikke oplyst om tilladte værdier.

Rapporterne for den wallonske region, Frankrig og Portugal besvarer ikke dette spørgsmål.

III.3(a) Beskrivelse af metoder til behandling af spildevandsslam (art. 6)

I **Flandern** består behandlingsmetoderne af langvarig biologisk, kemisk eller termisk behandling. 65% af slammet stabiliseres ved koldbehandling, 5% ved varmebehandling og 30% ved anaerob behandling.

I **den wallonske region** blivet spildevandsslammet blot behandlet, uden at udtrykket "behandling" defineres nærmere.

I **Spanien** underkastes slammet filtrering, mekanisk eller kemisk behandling, og derefter afvanding.

I **Frankrig** gennemføres kemisk stabilisering ved anaerob eller aerob gæring eller kemisk. Slammet afvandes herefter ved afvanding.

Rapporten fra Portugal giver ingen oplysninger om behandlingsmetoder.

I **UK** pasteuriseres slammet inden anaerob, mesofil eller termofil udrådning. Dernæst foretages der kompostering eller varmestabilisering, og til slut afvanding.

III.3(b)(c) Hyppighed af slamanalyser (bilag IIA, punkt 1)

I beretningen for **den wallonske region** oplyses ikke om analysehyppighed.

I **Flandern, Spanien** og **UK** svarer analysehyppigheden til den, der er fastlagt i direktivet.

I **Portugal**, Portaria, svarer analysehyppigheden til direktivets bestemmelser (to gange årligt), men kan reduceres til én gang, hvis resultater fra to på hinanden følgende år ikke er signifikant forskellige. Desuden kan der foretages analyser, når kvaliteten af det behandlede vand svinger signifikant, eller hvis behandlingen ændres. Endelig er der ikke pligt til at analysere Cu, Cn og Cr, hvis disse stoffer aldrig forekommer eller kun findes i små mængder.

III.3(d)(c) Særlige foranstaltninger til nedfældning eller nepløjning af ubehandlet spildevandsslam (art. 6a)

I **den flamske region** og i **Spanien** kan der kun anvendes behandlet spildevandsslam.

I **den wallonske region** skal slammet "behandles".

I **UK** er der ikke truffet særlige foranstaltninger.

Rapporterne for Frankrig og Portugal besvarer ikke dette spørgsmål.

III.4 Perioder forud for græsning eller høst, hvori der ikke må tilføres slam (art. 7)

I **den flamske region** skal der forløbe seks uger efter tilførsel af slam, uanset hvorledes arealet dyrkes.

I **Spanien** gælder samme perioder, som dem der er fastlagt i direktivet.

I beretningerne for **den wallonske region**, **Frankrig** og **Portugal** oplyses ikke om dette spørgsmål.

Beretningen for **UK** nævner blot en periode på tre uger, uden nærmere angivelse af dyrkningsmåde.

III.5(a)(b) Fastsættelse af grænseværdier eller andre foranstaltninger for jord med pH-værdi under 6 (art. 8)

I **den flamske region** er der totalforbud mod udspredning af slam på jord med pH-værdi under 6.

I **Spanien** (se tabel vedrørende bilag IA) er grænsen pH 7. For arealer med pH-værdi under 7 gælder den laveste værdi i bilag IA.

I tabellen anføres også grænseværdierne for **UK**, som er fastsat efter en differentieret pH-skala for zink, kobber og nikkel.

Rapporterne for **den wallonske region, Frankrig** og **Portugal** indeholder ikke oplysninger om dette spørgsmål.

III.6(a) Analyse af jord for andre parametre end pH og tungmetaller (bilag IIB, punkt 1)

I **den flamske region** analyseres også for phosphat.

I den flamske region, Spanien og **UK** analyseres ikke for andre parametre.

Frankrig og Portugal har ikke givet oplysninger om dette spørgsmål.

III.6(b) Hyppigheden af jordanalyser (bilag IIB, punkt 2)

I **den flamske region** skal der ud over de i direktivet foreskrevne analyser foretages en yderligere jordanalyse efter hver tilførsel af 20 tons slam.

I **Spanien** fastsættes analysehyppigheden af de selvstyrende regioner (CCAA).

I rapporterne for den wallonske region, Frankrig og Portugal oplyses ikke om dette spørgsmål.

I **UK** analyseres jorden første gang, når spildevandsslam tilføres jorden første gang, derefter 20 år efter sidste analyse. På anmodning fra grundejeren eller ministeren kan der også gennemføres analyser fem år efter sidste analyse.

III. 7 Mængder af slam produceret ved spildevandsrensning, slam anvendt i landbrug, overfladeafdækning og gennemsnitlige koncentrationer af tungmetaller i slammet (fra det i Artikel 10 nævnte register)

De nødvendige data er opstillet i tabellerne nedenfor og repræsenterer gennemsnitsværdier for den periode, som nærværende rapport omhandler.

Nr. 4 Mængder produceret og anvendt slam

	Produceret slam (ton tørstof/år)	Anvendt slam i landbruget (ton tørstof/år)	Areal, der har modtaget slam (ikke obligatorisk)
Flandern	838 731	212 228	--
Vallonien	13 267	10 044	--
Spanien	404 299	204 197	--
Frankrig	758 500	496 500	--
Portugal	--	--	--
UK	1 030 000	500 000	--

Nr. 5 Middelkoncentration af tungmetaller i slam (mg/kg tørstof)

	Direktiv 86/278/EØF	Belgien		Spanien	Frankrig	Portugal	UK
		Flandern	Vallonien				
Cadmium	20-40	3,6	3,3	6	5,3	-	3,2
Kobber	1 000-1 750	312	179	294	334	-	473
Nikkel	300-400	46	50	49	39	-	37
Bly	750-1 200	229	182	406	133	-	217
Zink	2 500-4 000	1 350	925	1 157	921	-	889
Kviksølv	16-25	1,7	1,5	11	2,7	-	3,2
Chrom	-	73	76	363	80	-	86

Ud over analyser for tungmetaller fremlægger oplyser **den flamske region** resultaterne for analyse for total kvælstof (26 mg/kg tørstof) og total phosphor (2,2 mg/kg tørstof).

III. 8 Undtagelser for små rensningsanlæg (art. 11)

Der er ikke meddelt undtagelser i **den flamske region** og i **UK**.

De øvrige rapporter oplyser ikke om dette spørgsmål.

IV. Konklusion

Der kan ikke drages konklusioner på fællesskabsplan på grundlag af de fem nationalrapporter, hvoraf kun 2,5 (Spanien, UK og den flamske region) er fuldstændige. Det skal understreges, at medlemsstaterne har været meget tilbageholdende med at indsende deres rapporter.

På det foreliggende meget begrænsede grundlag kan det dog konstateres, at direktivet er blevet gennemført især med hensyn til det vigtigste punkt, nemlig de tilladte koncentrationer af tungmetaller i slam, der anvendes i landbruget, og at disse koncentrationer i almindelighed ligger noget under de grænseværdier, der er fastlagt i direktivets bilag IB.

ISSN 0254-1459

KOM(97) 23 endelig udg.

DOKUMENTER

DA **14**

Katalognummer : CB-CO-97-020-DA-C

ISBN 92-78-15154-8

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer

L-2985 Luxembourg

64